

ΚΕΚΡΟΨ

Σύγγραμμα Περιοδικὸν

ΤΟΥ ΕΝ ΚΑΙΡΩ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΦΙΔΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Η ΕΝΟΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

"Εσίς ἀν διδαχθῆναι πολλος· καὶ πληθυνθῆ νηγότες.

"Έτος Α'. — 15 Οκτωβρίου 1876. — Φυλλάδιον 15 καὶ 16.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ.

Η τελετὴ τοῦ ἐν Καΐρῳ Παρθεναγωγείου. — Χειρόγραφα Ἀνέκδοτα. — Ήροδότου τὰ Αἰγυπτιακά. — Παρατηρήσεις εἰς τὸν Γοργίαν. — Τγιεινὴ τῆς ψυχῆς. — Ποικίλα.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ
ΤΥΠΟΙΣ ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΟΥΡΜΟΥΖΗ
1876.

ΦΟΡΔΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΓΤΕΑ

Διὰ τούς ἐν Αἰγύπτῳ συνδρομητάς	Φρ. 30
Διὰ τοὺς ἔκτος τῆς Αἰγύπτου	» 35
Διὰ τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου	» 20

Ο ΚΕΚΡΩΨ ανταλλάσσεται πρὸς πᾶσαν ἐφημερίδα ή περιοδικόν. Τα μετ' αὐτοῦ ἀνταλλασσόμενα φύλλα, χρησιμεύοντα διὰ τὸ Αναγνωστήριον τοῦ Συλλόγου, δέον ν' ἀπευθύνωνται:

A la Société Littéraire Hellénique « L'Union » CAIRE.

“Οσοι τῶν ἔκδοτῶν ἐφημερίδων ή περιοδικῶν συγγραμμάτων δεν ἔπιθυμούσσιν' ἀνταλλάξωσι τὰ φύλλα τῶν πρὸς τὸν ΚΕΚΡΩΨ παραχαλοῦνται νὰ ἐπιστρέψωσι τὸ τε παρόν καὶ προηγούμενα φυλλάδια, ἀπερ τοῖς απεστάλτοσαν ἐπ' ἀνταλλαγῇ.

ΒΙΒΛΙΑ ΝΕΟΦΑΝΗ

Εἰς τὸ παρόν εξώφυλλόν του ὁ ΚΕΚΡΟΨ θέλει ἀναγγέλλει τὴν ἔκδοσιν
παντὸς σιουδάποτε νεοφανοῦς βιβλίου, οὐ ἀντίτυπον ἔθελε σταλεῖ παρὰ ταῦ
Τεχδότου πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Φιλεκπαιδευτικὸν Συλλόγον «Η ΕΝΟΤΗΣ.»

ΟΜΗΡΟΣ

Περιοδικὸν τοῦ ἐν Σμύρνῃ ὅμωνύμου Φιλεκπαιδευτικοῦ Συλλόγου

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ.

Συνδρομή ἐτησίᾳ προπληρωτέα, ἐν Καΐρῳ καὶ τῇ Ἀνῷ Αἰγύπτῳ φρ. 15.

Ἐπιστατεῖ ἐν Καΐρῳ καὶ τῇ Ἀνῷ Αἰγύπτῳ ὁ Ἑλληνικὸς Φιλεκπαιδευτικὸς
Συλλόγος «ΕΝΟΤΗΣ.»

ΑΦΡΙΚΗ

ΠΕΝΤΕ ΕΝ ΑΕΡΟΣΤΑΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ

Συγγραφὴ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΚΑΙ

ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΟΥ ΓΡΑΝ

Νότιος Ἀμερικὴ, Αὐστραλία καὶ Εἰρηνικὸς Ωκεανός,

Συγγραφὴ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ εἰς μέρη τρία.

Τὰ ἀριστουργήματα ταῦτα ἐξ ὅλων τῶν μέχρι τοῦδε ἔργων τοῦ Ιουλίου
Βέρν, ἐν παραπτήματι δημοσιευθέντων ἐν τῷ ἀξιολόγῳ ὅμωνύμῳ περιοδικῷ τοῦ
ἐν Σμύρνῃ Φιλεκπαιδευτ. Συλλόγου ΟΜΗΡΟΣ ἐξεδόθησαν εἰς ιδιαίτερα βιβλία
ἐπιμελῶς τετυπωμένα καὶ δι' ὥραις ἐκονογραφιῶν πεποιχιλμένα.— Εύρισκον-
ται ἐν Αἰγύπτῳ παρὰ τοῖς Ἐπιζατοῦσι τῶν συμφερόντων τοῦ Φιλεκπαιδευτικοῦ
Συλλόγου «ΟΜΗΡΟΣ.»

ΕΠΙΣΤΑΤΟΥΣΙ

Καὶ ἐπιμελοῦνται τὸν συμφέροντων τοῦ Κέχροπος
ΑΝΑ ΤΗΝ ΑΙΓΑΥΗΝ.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ὁ Κος Σ. Ν. Λωρέμης.	
» Βένγα,	» Ἀλέξ. Καρπάνης.
» Βίρκετ-ελ-Σάβ	» Π. Ἡσαΐας.
» Ζαγαζίκιου	» Γεώργ. Φ. Φιλιππίδης, ἰατρός.
» Τσα	» Γ. Μανιατόπουλος.
» Καφρ-ελ-Δαουάρ	» Ἀλκ. Τερψυμίδης.
» Μανσούρα	» Α. Κροκίδας.
» Τάντα	» Ἀθ. Ταμβακόπουλος.
» Τάχτα	» Σαβ. Τιβέριος.
» Φαγιούμ,	» Ἀντ. Καρπάνης, Ἑλλήν. Πράκτωρ.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ.

Ἐν Σαρρυ, ὁ Φιλεκπατιζυτικός Σύλλογος «Ομηρος.»	
» Λαρνα	» «Ομόνοια.»

ΚΕΚΡΟΨ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΕΝ ΚΑΙΡΩ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Η ΕΝΟΤΗΣ

ΕΤΟΣ Α'.

15 Οκτωβρίου 1876.

ΦΥΛΛ. ΙΕ' καὶ ΙΣΤ'

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΕΝΑΡΞΕΩΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ

ΤΗΣ ΕΝ ΚΑΙΡΩ ΕΛΛΗΝΙΚ. ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ.

Τῇ 12)24 Σεπτεμβρίου, μετά τὴν θείαν λειτουργίαν, πυκνὸν συνωστίζετο καὶ ἐκλεκτὸν πλῆθος Ἐλλήνων καὶ Ἐλληνίδων ἐν τῇ μεγάλῃ αἴθουσῃ τοῦ ἡμετέρου Παρθεναγωγείου. Μετὰ τὰς ἐνιαυσίους ἔξετάσεις καὶ τὰς ἐπακολουθησάσας θερινὰς παύσεις, τὸ Παρθεναγωγεῖον ἡμῶν ἐπρόκειτο νὰ ποιήσηται ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ.

Ο γεραρὸς ἡμῶν Πατριάρχης, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀγίου Ξανθουπόλεως καὶ τοῦ λοιποῦ κλήρου, παρέστη ἐν μέσῳ τῶν φιλομούσου ποιμνίου του, καὶ, τελέσας Ἀγιασμὸν μετὰ καταλλήλων δεήσεων πρὸς ἐπίβλεψιν τοῦ Πανα-

γίου Πνεύματος ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου Ηρθεναγωγείου, ἀπηύθηνε πρὸς τὴν ὁμήρυρην τὴν ἔξης ἀξιόσημείωτον προσλαλιάν :

ΑΡΧΗ ΣΩΦΙΑΣ, ΦΟΒΟΣ ΚΥΡΙΟΥ (Σοφ. Σολ. δ', 16.)

Εἰς τὰς ἐνάρξεις τῶν μαθημάτων τοῦ Παρθεναγωγείου τῆς ἐνταῦθα Ἐλληνικῆς καὶ Ὁρθοδόξου ἡμῶν Κοινότητος, καὶ μετὰ τὰς εὐχὰς καὶ δεήσεις τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν Θεὸν, ὑπὲρ του ἐκπαιδευτικοῦ τούτου καταστήματος, ἐξ οὗ ἡ μὲν πατρὶς ἀναμένει ἀγαθὰς καὶ σεμνὰς μητέρας, ἡ δὲ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εὐλαβεῖς καὶ ἀληθεῖς Χριστιανὰς, ἡ τοῦ σοφοῦ Σολομώντος θεόπνευστος αὕτη ῥῆσις ἐφάνη μοι πρέπουσα καὶ κατάλληλος εἰς τὴν παρούσαν τελετὴν, ἐν ᾧ ἐκ τοῦ καθήκοντος δρείλων νὰ εἶπω λόγους πατρικοὺς πρὸς τὰ πνευματικά μου ταῦτα τέκνα, τὰς μαθητὰς τοῦ εὐαγγοῦς ἡμῶν Παρθεναγωγείου.

Η ἀρχὴ καὶ τέλος τῆς σοφίας καὶ πάσης ἐπιστήμης καὶ τέχνης καὶ γνῶσεως, εἰναἱ, ἀναντιρρήτως, διόρδος τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν, διὰ τῶν καλῶν ἔργων πάντοτε ἔξαγγελ-

λόγους, καὶ διὰ τῆς θείας ἀντιλήψεως καὶ εὐλογίας ἀποδεικνύων καὶ κατασκευάζων τὸν θεοφορούμενον ἀνθρώπον, ἀτρόμητον εἰς τὰς συμφορὰς, ταπεινὸν εἰς τὰς εὐτυχίας, εὐγενῆ, πρᾶξον, εὐεργετικὸν πρὸς τὸν πλεσίον, καὶ ἐν ἐν λόγῳ, ἀληθῇ Χριστιανὸν καὶ τίμιον πολίτην.

Ο φόβος τοῦ Κυρίου, ὑπὸ τῆς καλῆς ἀνατροφῆς καὶ τῆς χριστιανικῆς παιδείας συνοδευόμενος, συντηρεῖ τὴν συζυγικὴν ἀγάπην, πίστιν καὶ ὅμονιαν, ὑπαγορεύει τὰ καθήκοντα τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα, καὶ τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γονεῖς, καὶ συσφίγγει, ἀδιατείπτως, τοὺς δεσμοὺς τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς κοινωνίας, ὅπως μὴ χχλαρωθῶσι καὶ ἐπέλθωσιν, ὡς ἐκ τούτου, ὅλεθρος, καταστροφὴ καὶ ἀπώλεια!

Ο φόβος τοῦ Κυρίου εἶναι οὐ μόνον ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ βάσις τῆς θείας καὶ ἀνθρωπίνης σοφίας, ἀλλὰ καὶ ὁ θεμέλιος λίθος τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς εὐημερίας ἡμῶν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τῶν θείων, τῶν πειρασμῶν καὶ τῶν σκανδάλων. ἀνθρωπὸς οἰκοδόποτε τάξεως καὶ καταστάσεως κοινωνικῆς, μὴ ἔχων ἐν τῇ καρδίᾳ του τὸν οἱρὸν καὶ ἔγιον τοῦτον φόβον τοῦ Κυρίου, θάσσον ἡ βράδιον οἰκτρῶς ναυαγεῖ εἰς τὰς τρικυμίας τῆς ζωῆς, καὶ συντρίβεται ἐπὶ τῶν ὑφάλων καὶ ἐπὶ τῶν σκοπέλων τῆς ἀμαρτίας, τὴν δύοιαν προκαλεῖ, συνήθως, ἡ ἔλλειψις καὶ ἡ ἀπουσία τοῦ σωτικοῦ καὶ προσφυλακτικοῦ τούτου φόβου.

«Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου, τέκνα μου ἐν Χριστῷ ἀγαπητὰ καὶ περισπούδαστα' φόβος Κυρίου, δόξα καὶ καύχημα καὶ εὐφροσύνη καὶ στέφανος ἀγαλλιάσεως φόβος Κυρίου, τέρψει καρδίαν καὶ δώσει εὐφροσύνην καὶ χαρὰν καὶ μακρομέρευσιν στέφανος σοφίας, φόβος Κυρίου, ἀναθάλλων εἰρήνην καὶ νησίαν ἴσσεως· ἦτοι δὲ σοφίας, φοβεῖσθαι τὸν Κύριον, καὶ οἱ κλάδοι αὐτῆς μακρομέρευσις» (Σοφ. Σειρ.

ά, 3—4). Τὰ δεῖρὰ ταῦτα λόγια τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ, ὑμεῖς αἱ μαθήτριαι πρὸ πάντων, ἐγγράψατε εἰς τὰς ἀπαλὰς καὶ ἀθώας ὑμῶν καρδίας, καὶ συνειθίσατε ἐκ τῆς παρούσης παιδικῆς καὶ τρυφερᾶς ὑμῶν ἡλικίας νὰ φοβεῖσθε πάντοτε τὸν Θεόν, καὶ ἐπομένως νὰ τηρήτε, ὡς κόρην ὄφθαλμοῦ, τὰς ἀγίας του ἐντολὰς, ἐὰν θέλετε νὰ γίνετε ἀληθῶς σοφαὶ καὶ πεπαιδευμέναι καὶ εὐτυχεῖς· διότι ἡ μάθησις καὶ τὰ γράμματα εἰς οὐδὲν ὠφελοῦσιν ἀνευθροκείας καὶ τῆς πρὸς τὸν Θεόν εὐλαβείας καὶ πίστεως ἀνθρώπος σοφὸς μὲν καὶ πολυμαθῆς κατὰ κόσμον, ἀσεβῆς δὲ καὶ κακοήθης κατὰ τὸν βίον αὐτοῦ, εἶναι, ὅμολογουμένως, μέγα κακὸν καὶ δεινὴ συμφορὰ καὶ βλάβη τῆς κοινωνίας· εἰς ὑμᾶς δὲ, τὰς ἐπιμελεῖς καὶ σεμνάς μαθητρίας τοῦ ἡμετέρου Παρθεναγωγείου, θὰ διδάξωσι μετὰ τῶν ἄλλων μαθημάτων, τὴν ἀρχὴν τῆς σοφίας, τὸν φόβον τοῦ Κυρίου, ἄλλοι τε εὐπαίδευτοι διδάσκαλοι, καὶ ἡ παρὰ τῆς Ἔφορίας νεώστι ἐκ Σμύρνης προσχληθεῖσα ἐλλόγιμος καὶ ἐνάρετος Διευθύντρια καὶ διδάσκαλος ὑμῶν Ἀγγελικὴ Καπετανάκη, ἐξ ἡς ἀναμένομεν τὴν τοῦ Παρθεναγωγείου προσγωγὴν καὶ βελτίωσιν, ἐπαξίως τῆς ἐπανομένης καὶ πεπειραμένης ἵκανότητος αὐτῆς.

‘Αλλ’ οὐχ ἡττον καὶ οἱ γονεῖς, ἀξιότιμοι Κυρίαι καὶ Κύροι, καὶ οἱ γονεῖς πρῶτοι καὶ πρὸ πάντων ὄφελουσιν ἐξ ἀπαλῶν δύνχων νὰ ἐμφυτεύωσιν εἰς τὰς ψυχὰς καὶ εἰς τὰς καρδίας τῶν τέκνων τὴν πίστιν καὶ τὴν εὐλαβείαν πρὸς τὸν Θεόν καὶ πρὸς τὴν ἀγίαν αὐτοῦ Ἐκκλησίαν.

Εἰναι ἀξιοθήνητοι οἱ γονεῖς ἐκεῖνοι, οἵτις παραμελοῦσι τὴν ήθικὴν καὶ θρησκευτικὴν τῶν τέκνων ἀγωγὴν· διότι τί καλὸν ἡ τί τερπνὸν δύνανται οὖτοι νὰ περιμένωσιν εἰς τὸ γῆρας αὐτῶν παρὰ υἱῶν καὶ θυγατέρων ἀνευλαβῶν καὶ ἀσεβῶν; οὐ πῶς οὖτοι θὰ σεβασθῶσι τοὺς γονεῖς, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἀληθε-

αν, ἀφοῦ εἴναι ἀσεβεῖς πρὸς ἑαυτοὺς καὶ εἰς τὰ πρὸς τὸν Θεόν;

Ιησοῦ Χριστὲ, ἡ θεία σοφία καὶ δύναμις, εὐλόγησον τὰς ἐνάρξεις τῶν μαθημάτων τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ τούτου καπετανάκατος, καὶ εἰς τὰς Χριστιανικὰς καρδίας τῶν ἐν αὐτῷ διδασκομένων παρθένων ἐμπνευσον τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος τῆς ἀληθινῆς σοφίας, ἡτοις εἴναι δοφός καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς σὲ, τὸν δημιουργὸν καὶ σωτῆρα καὶ εὐεργέτην Θεόν καὶ Κύριον ἡμῶν. Ἀμήν.

Μετὰ τοῦτο ἡ νέα Διευθύντρια Κυρία Ἀγγελικὴ Καπετανάκη, ἀσπασμένη τὴν δεξιὰν τοῦ Πατριάρχου, ἀπήγγειλε τὸν ἐξῆς ἀξιόλογον λόγον, διὸ κροάσσατο μετὰ πολλῆς τῆς προσοχῆς τὸ ἀκροατήριον:

Παναγιώτατε Πατριάρχε, Ἐντιμοί· Ἐφόροι· καὶ λοιποὶ φιλόμουσοι ἀκροαταί!

Προσκληθεῖσα εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Παρθεναγωγείου τούτου, ἀσμένως ἐδεξάμην τὴν πρόσκλησιν, πεποιθεῖσα, διτοιοί τὴν ἐφορείαν αὐτοῦ ἐπιτετραμμένοις θέλουσι μοὶ παράσχει τὴν ἀπαίτουμένην συνδρομὴν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς δυσχεροῦς ἀποστολῆς μου· διότι ἀνεῦ τῆς συνδρομῆς τῆς Ἔφορίας ἀδύνατον ἀποβάλλειν οὐαί την ἡ διεύθυνσις κατορθώσῃ νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ ἐπιβαλλόμενα αὐτῇ καθήκοντα, ὡς ἔχουσα πρὸς πολλὰς καὶ διαφόρους δυσχερεῖς· ν’ ἀντιπαλάστη, δυσχερεῖς εἰς τῶν μαθητριῶν καὶ δυσχερεῖς εἰκόνων. Λίγη τῶν μαθητριῶν δυσχέρειαι, προερχόμεναι ἐκ τῆς διαφόρου φύσεως καὶ ἔξεως αὐτῶν, ἀπατοῦσαι καὶ διάφορον τρόπον διαπιδαγγήσασαι, καὶ διδασκαλίας, δὲ διάφορος οὖτος τρόπος, συμμεταβαλλόμενος πρὸς τὴν φύσιν καὶ ἔξιν καὶ ἰδιοτρόπιαν μιᾶς ἑκάστης μαθητρίας, πειθαναγκαζεῖ τὴν διεύθυνσιν νὰ ψυχολογῇ ἐπὶ ἕκαστης φύσεως καὶ ἀναλόγως αὐ-

τὴν νὰ μεταχειρίζηται καὶ παιδαγωγῆ, καθάπερ ὁ ἱατρὸς ἀναλόγως τῆς ιράσεως καὶ τῆς φύσεως τῆς νόσου τοῦ νοσοῦντος τὴν δίαιταν διατάσσει καὶ τὰ φάρμακα παραγγέλλει. Διότι, ἐν θελήσῃ νὰ μεταχειρίζηται διδασκαλος τὸν αὐτὸν πρὸς πάσας τὰς μαθητρίας τρόπον, εἴτε αὐστηρὸν τοῦτον, εἴτε ἡπιόν, εἴτε συγκεκριμένον, ἐξάπαντος ἀποτυγχάνει, ὡς ἀποτυγχάνει διατρὸς διὰ τὴν αὐτὴν θεραπείαν μεταχειρίζομενος πρὸς τὰς αἱματώδεις καὶ φλεγματικάς, νευρικάς καὶ χολερικάς ιράσεις, καὶ ἐν γένει πρὸς τὰς ἀσθενεῖς καὶ ισχυρὰς ιράσεις, εἰ καὶ τὴν αὐτὴν νόσον νοσῶσιν. Ανάγκη λοιπὸν πρὸς τὰς μὲν νὰ ἔχουσι αὐστηρὸς, πρὸς τὰς δὲ ἡπιάς, καὶ πρὸς ἄλλας μετρίας, καὶ πρὸς μὲν τὰς φύσει φιλοτίμους μαθητρίας νὰ μεταχειρίζηται ὅλα τὰ ἀλατήρια τῆς φιλοτίμιας, δι’ ὃν δύνανται νὰ διορθωθοῦσιν αἵτε φυσικά καὶ ἐπίκτητοι αὐτῶν κακίαι, ἐν ἄλλαις λέξειν ἥπιον καὶ πρὸς τρόπον, καὶ ἐν γένει τὸν δρθὸν λόγον, ἀποφεύγουσα πάντα ἀπότομον καὶ αὐστηρὸν τρόπον, καὶ πάσαν βαρεῖαν καὶ ἀτιμωτικὴν τιμωρίαν δι’ ὃν δύνανται νὰ προσβληθῇ ἡ φιλοτίμια των, ἐπομένως νὰ μετριεσθῇ καὶ ἐξαλειφθῇ αὐτη, διπέρ ἔστι πρὸς ἀνεπανόρθωτον ζημίαν τῆς τε μαθητρίας καὶ διδασκαλάου· πρὸς δὲ τὰς στερουμένας τῆς εὐγενοῦς ταύτης ἀρετῆς τῆς φιλοτίμιας, ἀπαιτεῖται αὐστηρὸς καὶ πολλάκις ἀπότομος τρόπος, ἀποκόπτων εὐθὺς ἀπ’ ἀρχῆς τὰς φίλας τῆς ἴταμότητος καὶ τῆς αἱματείας αὐτῆς, ἡ δικαίωσις εἴναι μέγιστον πρόσκομμα πρὸς τὴν διόρθωσιν καὶ πρόσδον αὐτῶν ἐννοεῖται διτοιοί την ἡ διεύθυνσις κατορθώσῃ νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ ἐπιβαλλόμενα αὐτῇ καθήκοντα, ὡς ἔχουσα πρὸς πολλὰς καὶ διαφόρους δυσχερεῖς τὰς φίλας τῆς ἴταμότητος καὶ τῆς αἱματείας αὐτῆς, ἡ δικαίωσις εἴναι μέγιστον πρόσκομμα πρὸς τὴν διόρθωσιν καὶ πρόσδον αὐτῶν ἐννοεῖται διτοιοί την ἡ διεύθυνσις κατορθώσῃ νὰ ἐχῃ τὰ δρικτά της, διότι, ἂμα διπερβάσαι τὰ δρικτά καὶ καταντήσασαι εἰς σκληρότητα καὶ ὀμβτητά, ἀποτυγχάνει οἰκτρῶς τοῦ σκοποῦ της καὶ ἀντὶ καλοῦ γίνεται κακοῦ πρόξενος εἰς τὴν μαθητρίαν, τὴν διφισταμένην ταύτην. Αλλ’ ὑπάρχει καὶ τρίτη μαθητρίαν κατηγορία, ἡ τῶν ἔχου-

τῶν μὲν ἵχη τινὰ φιλοτιμίας, ἀλλ' ἔχουσῶν καὶ τοσαῦτα ἐλαττώματα, ὡστε μόνον διὰ τοῦ ἐλαττορίου τῆς φιλοτιμίας εἶναι ἀδύνατον νὰ νικήσῃ τις τὸ θυμικὸν αὐτῶν καὶ διορθώσῃ τὰ ἐλαττώματα τῶν ἐκεὶ ἀπαιτεῖται σύμμικτός τις τρόπος αὐστηρότητος καὶ ἡπιότητος, ὅτε μὲν τὸν φόβον αὐτῶν διεγείρων πρὸς τὴν ἐπαπειλούσαν αὐτάς ποιηνήν, ἐν ἀμελήσωσι τοῦ καθήκοντος αὐτῶν καὶ δὲν διορθώσαν, ὅτε δὲ τὴν φιλοτιμίαν αὐτῶν πρὸς τὴν ἐπακολουθούσαν αὐτάς ἀμοιβήν, τὴν τιμὴν δῆλον: καὶ τὸν ἔπαινον, ἀν πράξωσι τὰ καθήκοντά των καὶ διορθώσαν.

Ἐκ πάντων τούτων κατανοεῖτε βέβαια, κύριοι, πόσον δύσκολον εἶναι εἰς μόνος ἄνθρωπος δοσον ἴκανὸς ἀν ἦν, μάλιστα γυνὴ, νὰ κατορθώσῃ νὰ νικήσῃ τοσαῦτα καὶ τηλεκαῦτα προσκύμματα παρεμβαλλόμενα ἀνὰ πάσαν στιγμὴν ὑπὸ τῶν διαφόρων φύσεων καὶ ἔξεων τῶν μαθητριῶν ἀπαιτεῖται ὑπομονὴ, αὐταπάρητος, δραστηράτης, φιλοπονίας, καὶ ἀγρυπνίας ἐπιτήρησις· ἀλλὰ καὶ πάσας ταύτας τὰς ἀρετὰς ἀν ἔχην ἢ διεύθυνταις, εἶναι ἀδύνατον νὰ φέρῃ τὸ σκάφος εἰς λιμένα ἀσφαλῆ, ἀν μὴ καὶ ἀλλαι ἐκτὸς τοῦ πηδαλιούχου δυνάμεις συντέλεσωσι πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον· καὶ αἱ δυνάμεις αὗταις εἶναι οἱ Ἐφόροι, οἱ ἀνώτεροι οὗτοι τῆς Σχολῆς ἀρχοντες, εἰς οὓς δρεῖται νὰ δίδῃ λόγον ἢ διευθύντρια, οἱ δποῖοι μεσάζουσι μεταξὺ διευθύντριας καὶ πολιτῶν εἴτε γονέων. Ἐπειδὴ δὲ ἐμνημόνευσα τῶν γονέων, ἐπιτρέψατε μοι νὰ εἴπω καὶ τὰς ἐκ τῶν γονέων δυσχερείας, ὡς εἶπον ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου μου, τὰς προσγενομένας, τῇ διεύθυνσι.

Αἱ ἐκ τινῶν τῶν γονέων προσγενόμεναι δυσχερεῖαι, προερχόμεναι ἐκ τῆς μεγάλης πρὸς τὰ τέκνα αὐτῶν ἀδυναμίας δὲν εἶναι μηκραί, καὶ μεγίστη μὲν δυσχερεία εἶναι τὸ νὰ πιστεύωσιν ἀκρίτως καὶ ἀνεξετάσως τὰ τέκνα των, τὰ δύοτα ἔχουσι τὴν φυσικὴν τάσιν νὰ

δικαιολογῶσι λίαν ἐπιτηδείως πολλάκις τὰ ἀμαρτήματα αὐτῶν, ἐπιφρίπτοντες αὐτὰ εἰς τοὺς διδασκάλους αὐτῶν, εἰς τὴν διεύθυνσιν, εἰς τὰς συμμαθητρίας των καὶ εἰς πάντα ἄλλον ἢ εἰς ἕαυτά ἐντεῦθεν τὰ ἀδικα πολλάκις παράπονα τινῶν ἐκ τῶν γονέων κατὰ τῶν διδασκάλων καὶ ἡ παράλογος αὐτῶν καταφορὰ καὶ, τὸ χείριτον, ὕδρεις, καὶ ἀπειλαὶ ἐκτοξεύομεναι κατ' αὐτῶν ἐνώπιον τῶν τέκνων των, τὰ ὄποια, ἀκούοντα τοὺς γονεῖς αὖτα περιφρονοῦντας τοὺς διδασκάλους, γίνονται αὐθαδέστερα καὶ μᾶλλον ἀπειθῆ, καὶ οὕτω κατ' οὐδένα τρόπον δύναται νὰ κατορθώσῃ τὸν σκοπὸν τῆς ἢ διδασκαλος, δηλονότι νὰ μορφώσῃ αὐτὰ ὡς πρέπει· οὐχ ἡττον δὲ μεγάλη δυσχέρεια εἶναι καὶ ἡ ἀπαίτησις τοῦ νὰ προσθέσθωνται τὰ τέκνα των, καὶ ἀνάξια ὄντα, καὶ ἀν δὲν γείνῃ τοῦτο, νὰ ἀγανακτῶσῃ καὶ κατηγορῶσι τοὺς διδασκάλους ὡς ἀδίκους, πιστεύοντες μᾶλλον εἰς τὰς διαβεβαιώσεις τῶν τέκνων των (ὅτι εἶναι ἀρισται μαθητριαι ἀλλ' ἡ διδασκαλος ἔνεκα τῆς πρὸς αὐτὰς ἔχθρας ἐπιδικούμενη δὲν τὰς προσθέσει), ἢ εἰς τὴν δυμολογίαν τῆς διδασκαλοῦ ὅτι εἶναι ἀνίκανα εἰς προσθέσιμον· καὶ αὕτη ἡ κατηγορία καὶ καταδίκη τῆς διδασκαλοῦ γίνεται ἐρήμην, χωρὶς νὰ λάθῃ ποτὲ τὸν κόπον ὁ πατήρ ἢ ἡ μήτηρ νὰ προσέλθῃ πρὸς τὴν διδασκαλον νὰ πληροφορηθῇ παρ' αὐτῆς περὶ τῆς ἀληθοῦς καταστάσεως τῶν τέκνων του, καὶ οὕτω νὰ λάθῃ τὰ ἀπαιτούμενα μέτρα πρὸς διόρθωσιν αὐτῶν. Ὁταν οἱ γονεῖς συνεγχῶνται μετὰ τῶν διδασκάλων, τότε δὲν πιστεύουσι πλέον τὰ τέκνα αὐτῶν, ἀλλὰ τὴν διδασκαλον· πιστεύουσιν ὅτι ἡ διδασκαλος οὔτε τόσον ἄφρων εἶναι· ὥστε ἄνευ εὐλογοφανοῦς αἰτίας νὰ τυμωῇ τὰ τέκνα αὐτῶν, οὔτε τόσον ἀδικος· ὥστε νὰ μὴ προσθέσει τὰ τέκνα των, καίπερ ὄντα ἴκανά ἀπ' ἐναντίας ἡ μόνη χαρὰ τῆς διδασκαλοῦ εἶναι νὰ μὴ τιμωρῇ·

νὰ τιμωρῇ δοσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον καὶ νὰ προσθέσει δοσον τὸ δυνατὸν πλειστέρας, οὐδὲν συμφέρον ἔχουσα ν' ἀφίνη ἐπὶ δύο καὶ τρια ἔτη ἐν τῇ αὐτῇ τάξει τὴν αὐτὴν μαθητριαν. Ἀλλ' εἴτε ἐπειδὴ ἀτυχῶς τινὲς τῶν γονέων ἀγνοοῦσι τὰ καθήκοντά των πρὸς τοὺς διδασκάλους καὶ τὰ τέκνα, εἴτε βιαρύνονται νὰ ἐπισκέπτωνται συχνὰ τὸ σχολεῖον, εἴτε καιρὸν δὲν ᔁχουσι διὰ τοῦτο, ή ἐφορία ὡς συγκειμένη ἐκ πολιτῶν, εἰς στενὴν καὶ συχνὴν σχέσιν καὶ συνάρτειαν πρὸς τοὺς γονεῖς διατελούντων, δύναται νὰ μεσάζῃ εἰς πάσας ταύτας τὰς παρανέσεις, πληροφορούσα τοὺς γονεῖς περὶ τῆς ἀληθοῦς τῶν τέκνων των καταστάσεως καὶ πείθουσα αὐτοὺς περὶ τοῦ ἐλόγου τῆς τιμωρίας καὶ τοῦ μὴ προσθέσιμου τῶν τέκνων των καὶ περὶ τῶν ληπτέων παρ' αὐτῶν τῶν γονέων πρὸς διόρθωσιν τῶν τέκνων μέτρων. Οὕτω καὶ μόνον δύναται νὰ ἀρθωσιν αἱ παρὰ τῶν γονέων δυσχέρειαι· καὶ νὰ ἔξακολουθεῖ διποσοῦν ἢ δόδες τῆς διευθύνσεως, ἢ ὅποια τότε θὰ ἔχῃ νὰ παλαιή μόνον πρὸς τὰς ἀντητῆς τῆς φύσεως τοῦ ἐπαγγέλματός της ἀναποφεύκτους δυσχέρειας.

Ταῦτα, κύριοι, ἔκρινα καλὸν νὰ εἴπω πρὸς δύμας ἐν τῷ ἐναρκτηρίῳ μου τούτῳ λόγῳ, διότι ἡ πετρα μ' ἐδίδαξε ἐξ δοσῶν εἰδόν καὶ ἔκουσα, δτι εἰς δλα τὰ σχολεῖα ὅλων τῶν δημογενῶν κοινοτήτων τὰ αὐτὰ προσκόμματα πρὸς τὴν πρόσδον αὐτῶν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἡττον διπάρχουσι· καὶ ἐνδεχόμενον μὲν ἐνταῦθα νὰ δημάρχωσιν διλιγωτέρα, διότι ἡ δημετέρα κοινότης φημίζεται ἐπὶ ἀγαθότητι καὶ εὐγενείᾳ, ἔχει δὲ καὶ τὸ εὐτύχημα νὰ ποιμαίνεται ὑπὸ ἱεροχρῶν πεφωτισμένων καὶ λειαν φιλομούσων, ἀλλ' ἐπειδὴ διποσδήποτε οἱ ἀνθρωποι ἔχουσεν δλοι τὰς ἀδυναμίας μας, πιθανὸν τινὲς ἐκ τῶν γονέων, ἔστωσαν καὶ δλίγοτ, νὰ ἔχωσι τὰς ἀνοιτέρω μηκιμονευθείσας ἀδυναμίας, αἱ δποται μέγιστον παρεμβάλλουσα πρόσκομμα εἰς τὴν διεύθυνσιν, διὰ τοῦτο ἐπρότιμος νὰ εἴπω δοσα εἰπον ὡς ἀναγκαιότερα καὶ πρακτικότερα παντὸς ἀλλου λόγου, θέμα ἔχοντος προτρεπτικὸν πρὸς τὴν παιδείαν καὶ τὰ γράμματα καὶ τὴν σύστασιν σχολείων, δποτον θέμα συνήθως λαμβάνουσιν οἱ διδασκάλοι εἰς τοὺς λόγους των. Διότι ὑμεῖς ἀνάγκην προτροπῆς πρὸς τὴν παιδείαν καὶ τὴν σύστασιν σχολείων δὲν ᔁχετε, ἀφ' οὐ αὐθορμήτως καὶ αὐτοπροαιρέτως συνιστάτε σχολείον καὶ πρασκαλεῖτε διευθύντριαν αὐτοῦ, ἀλλ' ἔχετε ἀνάγκην καλῆς καὶ σκοπίμου διατηρήσεως αὐτοῦ πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ὠφελίμου αὐτοῦ σκοποῦ, δοτις εἶναι· ἡ διανοητικὴ ἀνάπτυξις καὶ θήικὴ διάπλασις τῶν κορασίων ὑμῶν, δὲ σκοπὸς οὗτος δὲν ἐπιτυγχάνεται δὲν δλοι οἱ συντελεσταὶ τοῦ σκοποῦ τούτου δὲν ἐνεργήσωσιν ἀπὸ κοινοῦ πρὸς ἐπιτυχίαν αὐτοῦ· οἱ δὲ συντελεσταὶ οὗται καὶ παράγοντες εἶναι οἱ ἐφοροι, οἱ διδασκάλοι καὶ οἱ γονεῖς.

Ἐπικαλουμένη λοιπὸν πρώτον μὲν τὴν ἐξ ψυχῆς βοήθειαν, δεύτερον δὲ τὰς εὐχάς καὶ εὐλογίας τοῦ Παναγιωτάτου Πατριάρχου ὑμῶν καὶ τρίτον τὴν ἀρωγήν καὶ ἀντίληψιν τῶν ἐφόρων, πολιτῶν, καὶ γονέων, ἀρχομαι τῶν ἐργασιῶν μου, αἱ δποιαι εἴθε νὰ παραγάγωσι τοὺς προσδοκωμένους καρπούς.

Τὸν λόγον τούτον, τέλειον πρόγραμμα καὶ ἀληθεῖς δηδειγμα τῆς μεθόδου, ἡν ἡ πολύπειρος καὶ κατὰ πάντα ἀξιόλογος Κυρία Καπετανάκη ἐπαγγέλλεται νὰ ἐφαρμώσῃ κατὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σπουδαιοτάτων καθηκόντων, ἀτινα τῇ ἀγετέθησαν, ἔχαιρέτησε τὸ ἀκροατήριον διὰ ζωηρωτάτων καὶ παταγωδῶν χειροροκροτημάτων, πόλλα δὲ καὶ ἐγκάρδια συγχαρητήρια, ἀπειθυνθέντα τῇ Κ. Διεύθυντρίᾳ ὑπό τε τῆς Α. Π. τοῦ Πατριάρχου, ὑπό τῃς Εφορίας τοῦ Παρθεναγω-

γείου καὶ τῶν λοιπῶν παρεστώτων, ἐπεσφράγησαν τὴν εἰρηνικὴν ταύτην καὶ μουσοπρεπή ἔθνικὴν τελετὴν.

Τὴν δὲ ἐπιστάσαν (Δευτέραν) ἐγένετο ἔναρξις τῆς ἑγγραφῆς, ἐξετάσεως καὶ κατατάξεως τῶν μαθητριῶν εἰς τὰς ἀνηκούσας ἐκάστη αὐτῶν τάξεις.

ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

B'.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ.

ἐκλεγέν ἐκ τῶν περὶ πνευμάτων Τρύφωνος,
Χειροβοσκοῦ, Θεοδωρίτου καὶ ἑτέρων, καὶ ἀντιγράφων; διερόροις ἀντιβιβλοῦν καὶ ὄρθον.

Ἄρχη τοῦ α στοιχείου.

Τὸ α πρὸ ἑαυτοῦ ψιλοῦται ἀεὶ Ἀκρῶν, ἀπτος ὁ ἀπροσπέλαστος, κτλ.

Τὸ α πρὸ τοῦ β ψιλοῦται Ἀβυδος, Ἀβειρῶν, Ἀβιμέλεχ, κτλ. πλὴν τῶν ἐχόντων μετὰ τὸ β τὸ β, ἀδρὸς, ἀδρότης, ἀδρύνω, Ἀβραχάμ, Ἀβράμιος, ἀδρότονον, ἀπαντα ἀπὸ τοῦ ἀδρὸς γίνονται τὸ μέντοι ἀδρότη ἡ νῦν, ἀδρωμος ὁ μὴ ἔχων ἥχον, καὶ ἀδροτάζω φιλοῦται διὰ τὸ ἔχειν στερητικὸν τοῦ α.

Τὸ α πρὸ τοῦ γ ψιλοῦται, ἄγαν, ἀγείρω, ἀγορά, ἄγνος τὸ φυτόν πλὴν τοῦ ἀγνὸς δ κκυθαρὸς, ἀγνίζω, ἀγνισμὸς, ἄγιος, ἀγιάζω, ἀγιωσύνη, ὡς ἐκ τοῦ ἄκου τὸ σέβομαι τούτου δε τὴν διατείνειν φυλλάττουσι πάντα τὰ ἐξ αὐτοῦ.

Τὸ α πρὸ τοῦ δ ψιλοῦται ἀδελφὸς, Ἀδωνίς πλὴν τοῦ ἄδης, ἀδρὸς, ἀδρύνω, ἀδρότης τὸ μέντοι Ἀδρίας παρ' Ομήρῳ διασύνεται, φησίν Ἡρωδιανὸς, ἐν δε τῷ καθόλου ψιλοῦται.

Τὸ α πρὸ τοῦ ε ψιλοῦται ἀετός, ἀέννυκος, ἀέριον.

Τὸ α πρὸ τοῦ ζ ψιλοῦται ἄκω τὸ ξηράνιω,

ἔξ οὐ καὶ ἀζαλέη, Ἄζωτος πόλις πλὴν τοῦ ἄκω τὸ σέβομαι καὶ θαυμάζω, ἄζομαι, ἄζομενος.

Τὸ α πρὸ τοῦ η, θ, ?, χ, ψιλοῦται ἀεὶ ἀηδῶν, ἀθηνὸς, ἀτίω τὸ ἀκούω, ἄκμων.

Τὸ α πρὸ τοῦ λ, ἐνδε ἡ διττοῦ, ψιλοῦται ἀλῶ τὸ πλανῶ, ἀλειήτης, ἀλυδης τὸ δροῦ. ἀλδήσκω τὸ αὐξάνω, ἀλλοῖος, ἀλλοδαπός, ἀλλᾶς ἀλλάντος πλὴν τοῦ ἀλες ἡ θάλασσα καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. ἀλιτης ὁ θαλάσσιος καὶ ὁ μάταιος, Ἀλικαρνασθς καὶ Ἀλίκρτος πόλεις, ἀλυκὸν τὸ ἀλμυρὸν, ἀλίζω τὸ ἀλατι πάττω σὺν τούτοις καὶ τὰ ἀθροιστιν σημαίνοντα, ἀλις ἀντὶ τοῦ αὐτάρκως, ἀλίζω τὸ συναθροίζω καὶ ἀλως τὸ ἀλώνιον σὺν τούτοις καὶ ἀλῶ τὸ κρατῶ καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ ἀλωσις, ἀλωτός, ἀλίσκω, ἀλυσις σὺν αὐτοῖς καὶ τὸ ἀλλομαι διὰ δύο λλ, ἀλδμενος, ἄλμα καὶ τὰ δροις ἀλτο δέ ἀντὶ τοῦ ἐπήδητος ψιλοῦται, καὶ Ὁμηρος ἐπάλτο ἀλετρίθανον ἐκ μὲν τοῦ τὰς ἀλας τριθειν διασύνεται, ἐκ δὲ τοῦ ἀλπειν, ἥγουν ἀλήθειν καὶ τριθειν, ψιλοῦται λέγεται δὲ τὸ αὐτὸ καὶ ἀλότριψ ἀλκυών, εἰ καὶ ἐκ τοῦ ἐν ἀλι κύειν ἐτυμολογεῖται, δημως ψιλοῦται, διὰ τὸ ἐπάγεσθαι τὸ χ ἀλέκη ἡ θερματίκη διασύνεται περὶ τοῖς Ἀττικοῖς, ἐν δὲ τῷ καθόλου ψιλοῦται σὺ δὲ φίλου κατὰ τὴν συνήθειαν.

Ἄλυς ποταμὸς, δήθεν καὶ Ἀλυάτης ψιλοῦται, ὡς ἀλύτης, πολλὴν γάρ χώραν περιτρέχει τινὲς διασύνουσιν, ἀλικὸν ὕδωρ λέγοντες ἔχειν αὐτόν ἀλυς δε ἡ ἀδημονία παρὰ πᾶσι ψιλοῦται.

Τὸ α πρὸ τοῦ μ ψιλοῦται ἀμύνω, ἄμω τὸ θερίζω, ἄμην ἡ δρεπάνη, ἀμάλη, ἀμαθύνω, ἄμης πλακοῦς, ἄμμος, ἄμαθος, ἄμυδης, ἄμμιν ἀντὶ τοῦ ἡμῖν, καὶ τὰ ἔχοντα τὸ α στερητικὸν, ἄμορφος, ἄμειλικτος πλὴν τοῦ ἄμα καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ, ἄμαρτη ἀντὶ τοῦ δροῦ, ἄμιλλα, ἄμιλλωμαι, ἄμαζα, σὺν τούτοις ἄμαξοτροχίς, ἄμαρτάνω, ἄμαρτίς, ἄμαρτωλος, ἄμμικ τὸ

τχοινίον, ἀμίς τὸ οὐραδόχον ἀγγεῖον, ἀμωγέπιος τὸ δρωεδήποτε καὶ ἀμηγέπη τὸ ποτέ τό ἄμη καὶ δασύνουσιν ἐκ τοῦ ἄμα πολλοὺς τέμνειν στάχεις ὁ ἄμης παρ' ἄπασι τοῖς τεχνολόγοις δασυνόμενον εἴρον καὶ δι' ἐνδε μ, ἡ μέν τοι συνήθεια τοῦτο ψιλοῖ καὶ διὰ δύο μη γράφει, σὺ δὲ δάσυνες ἄμαξα ἐκ μὲν τοῦ ἄμα ἀγεσθαι ὑπὸ δύο βοῶν, δασύνεται, ὡς εἴπομεν, ἐκ δὲ τοῦ τὸν ἀμητὸν ἀγειν ψιλοῦται ἐντεῦθεν καὶ ἀμαξητὸς ὁ ὄδος καὶ κατημαξευμένον.

Καθολικὸς καράρ περὶ τοῦ αρι.

Τὸ α ληγον εἰς μ, ἐπιφερομένου συμφώνου, ψιλοῦται ἀεὶ ἄμφω, ἄμφις, ἄμπυξ, ἄμπελος καὶ τὰ δροια.

Τὸ α πρὸ τοῦ ρ ψιλοῦται ἀνία, ἀνεμος, ἀνεμώλιον, ἀνύνω πλὴν τοῦ ἀνδάνω τὸ ἀρέσκω, ἐκ τοῦ ἡδω γάρ τὸ εὑφραίνω γενόμενον, τὴν διασεῖν ἐφύλαξε τοῦ γεννήσαντος.

Τὸ α πρὸ τοῦ ζ καὶ πρὸ τοῦ ο ψιλοῦται ἀεὶ ἄξων, ἄξινη, ἄξυλος ὕλη ἡ πολύξυλος, εἴτε κακόν, ὡς τὸ ἄξωνος, ὁ κακόφωνος, εἴτε δλίγον, ὡς ὁ ἀμαθής, ὁ δλιγομαθής, εἴτε πλεονάζει, ὡς ἐν τῷ σάχυς, ἄταχις, σπαίρω δεπαίρω, ψιλοῦται. Εἰδὲ ἀθροσιν σημαίνει, διασύνεται οἷον ἄπας, ἀλίζω τὸ συναθροίζω τὸ μέν τοι ἀλυσις καὶ ἄδης, καὶ στερητικὸν ἔχωται τὸ α, διασύνεται, ἐκ τοῦ α γάρ στερητικοῦ καὶ τοῦ λύω καὶ ἐκ τοῦ α καὶ τοῦ ἡδω τὸν ἐκ τοῦ ἄλιζω εἰπον τὸ συναθροίζω ἐκ τοῦ α τὸ δροῦ καὶ τοῦ δῶ, ἄδης. Τὸ α ἐν ταῖς προθέσεσι ψιλοῦται, ἀνά, ἀντί, ἀπό, ἐπεὶ καὶ πᾶσαι αἱ προθέσεις ψιλοῦνται, ἐκτὸς τῶν ἀπὸ τοῦ ρ ἀρχομένων. Τὸ α πρὸ παντὸς φωνήντος κατὰ διάτασιν ψιλοῦται Ἀαρὼν, ἀηδῶν, τὸ γάρ αἴμα καὶ τὰ τοιαῦτα, μὴ κατὰ διάστασιν ὄντα, διασύνονται. Τὸ α ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς ἄρθροις διασύνεται, ζ, άς, αίς, ὡςαύτως καὶ ἐν τοῖς δωρικοῖς, ἡμῶν ἀμῶν, ἡδὺ ἀδύ. Σημειωτέον, ὅτι τὸ α πρὸ παντὸς φωνήντος καὶ πρὸ τῶν δύο διασέων τοῦ θ ρ, καὶ πρὸ τοῦ ζ ἡ ψιλοῦται ἀεὶ. Χρή γιγάντων, ὅτι ἡ ἀνατολὴ λέγεται Ἀαία, ἡ

ἀντὶ τοῦ καθ' ἀ, ἀτερος ἀντὶ τοῦ ἔτερος, καὶ ἀτέρα ἐπὶ τοῦ θηλυκοῦ.

Τὸ α πρὸ τοῦ υ, ρ, χ, ψιλοῦται. Πρὸ τοῦ υ, ἀνύω τὸ φωνῶ, ἀὕτη ἡ φωνή πρὸ τοῦ ρ, ἀφαρ, ἀφνω, πλὴν τοῦ ἀφή πρὸ τοῦ χ, ἄχος, ἄχθος.

Τὸ α πρὸ τοῦ γ ψιλοῦται, ἀψι, ἀνεμος, πίσιω, ἀνύνω τὸ πνηνόττω, καὶ Ὁμηρος ὑπονοματεῖται. Καρόνες καθολικοὶ περὶ τοῦ πνεύματος τοῦ α.

Τὸ α εἴτε στέρησιν δηλοῖ, ὡς τὸ ἄφιλος, ἀσικος, εἴτε ἐπίτασιν, ὡς τὸ ἄξυλος, ὕλη ἡ πολύξυλος, εἴτε κακόν, ὡς τὸ ἄξωνος, ὁ κακόφωνος, εἴτε δλίγον, ὡς ὁ ἀμαθής, ὁ δλιγομαθής, εἴτε πλεονάζει, ὡς ἐν τῷ σάχυς, ἄταχις, σπαίρω δεπαίρω, ψιλοῦται. Εἰδὲ ἀθροσιν σημαίνει, διασύνεται οἷον ἄπας, ἀλίζω τὸ συναθροίζω τὸ μέν τοι ἀλυσις καὶ ἄδης, καὶ στερητικὸν ἔχωται τὸ α, διασύνεται, ἐκ τοῦ α γάρ στερητικοῦ καὶ τοῦ λύω καὶ ἐκ τοῦ α καὶ τοῦ ἡδω τὸν ἐκ τοῦ ἄλιζω εἰπον τὸ συναθροίζω ἐκ τοῦ α τὸ δροῦ καὶ τοῦ δῶ, ἄδης. Τὸ α ἐν ταῖς προθέσεσι ψιλοῦται, ἀνά, ἀντί, ἀπό, ἐπεὶ καὶ πᾶσαι αἱ προθέσεις ψιλοῦνται, ἐκτὸς τῶν ἀπὸ τοῦ ρ ἀρχομένων. Τὸ α πρὸ παντὸς φωνήντος κατὰ διάτασιν ψιλοῦται Ἀαρὼν, ἀηδῶν, τὸ γάρ αἴμα καὶ τὰ τοιαῦτα, μὴ κατὰ διάστασιν ὄντα, διασύνονται. Τὸ α ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς ἄρθροις διασύνεται, ζ, άς, αίς, ὡςαύτως καὶ ἐν τοῖς δωρικοῖς, ἡμῶν ἀμῶν, ἡδὺ ἀδύ. Σημειωτέον, ὅτι τὸ α πρὸ παντὸς φωνήντος καὶ πρὸ τῶν δύο διασέων τοῦ θ ρ, καὶ πρὸ τοῦ ζ ἡ ψιλοῦται ἀεὶ. Χρή γιγάντων, ὅτι ἡ ἀνατολὴ λέγεται Ἀαία, ἡ

Τὸ α πρὸ τοῦ τ ψιλοῦται ἀτη ἡ βλάβη, ἀττικὸς, ἀτταγήν οργης, ἀττα ἀντὶ τοῦ τινὰ ἀορίστως πλὴν τοῦ ἀττα ἀντὶ τοῦ ἀτινα, ἀτε-

δύσις Βύρωπη, καὶ ἡ ἀποκατήσεις Ρώμης γάρ
οὐ Ιταλίᾳ.

Αρχὴ τοῦ ε.

Τὸ ε πρὸ τοῦ α δασύνεται ἔανδν τὸ λε-
πτὸν ἴρατιον ἢ τὸ ποικίλον, ἐὰ τὰ ἀγαθᾶ
πλὴν τοῦ ἕαρ καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ, ἔαρινδος, ἐα-
ρίω, καὶ πλὴν τοῦ ἔαρος τὸ καταλιμπάνων καὶ
τῶν ἐξ αὐτοῦ.

Τὸ ε πρὸ τοῦ β φιλοῦται ἔθενος, Ἐθερ κύ-
ριον πλὴν ἑρατοῦ, ἔθρατος, ἔθδομος, ἔθδομή-
κοντα, ἔθδομπλοντάκις.

Τὸ ε πρὸ τοῦ γ φιλοῦται ἀσί ἔγώ, ἔγερω,
ἔγγυς.

Τὸ ε πρὸ τοῦ δ φιλοῦται ἔδαφος, Ἐδεσσα
πόλις, ἔδω τὸ ἔσθιον, κτλ πλὴν τοῦ ἔδος τὸ
ἔδαφος, ἔδειται ἀντὶ τοῦ καθίσει, ἔδρα καὶ
τὴ ἐξ αὐτοῦ ἔδρατος, ἔδράζω, ἔδραίωμα σὺν
τούτοις ἔδνα ἢ προῖξ, ἔδώλιον ἢ τῶν ἔρεσσόν-
των καθέδρα, καὶ ἔδανδν τὸ ἥδυ.

Τὸ ε πρὸ ἔαυτοῦ φιλοῦται, πλὴν τοῦ ἔέλ-
δωρ τὸ ἔπιθύμημα ἐν τοῖς Ἰωσὶ φιλὴν εὔρον
εἰς τοῦτο.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ζ φιλοῦται τὸ πλειστον.

Τὸ ε πρὸ τοῦ η οὐχ εὔρηται εἰμὴ ἀπὸ κλί-
σεως ἢ αὐξήσεως.

Πρὸ τοῦ θ φιλοῦται ἀσί ἔθος, ἔθειρα ἢ
θρίξ καὶ πρὸ τοῦ ι ἔσκω τὸ ὅμοιω, καὶ τὰ
λοιπά.

Τὸ ε πρὸ τοῦ κ δασύνεται ἔκατὸν, ἔκῶν,
ἔκατος, ἔκατερος, ἔκηλος ὁ ἄκυρχος, ἔκατε ἀν-
τὶ τοῦ χάριν, ἔκλας τὸ πόρρω καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ
ἔκηθλος, ἔκάργος σὺν τούτοις Ἐκάβη, Ἐ-
κάτη, Ἐκτωρ καὶ ἔκτον πλὴν τῆς ἐν προθέ-
σεως καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς, ἔκπτωτος, ἔκβλητος,
πλὴν καὶ τῶν ἀποδολὴν πασχόντων τοῦ ε, ἔκεινος,
ἔκειθι, κεῖνος γάρ καὶ κεῖθι τὸ δὲ
ἔκυρδος ὁ πενθερὸς καὶ ἔπεχειρία ἢ ἄδεια, κα-
τὰ τοὺς κανόνας τοὺς λελεγμένους οὐκ ἔχον-
τα, δύως φιλοῦνται.

Τὸ ε πρὸ τοῦ λ ἔγδος ἢ διπλοῦ φιλοῦται, ἔ-

λεος, ἔλαβε, ἔλατη δένδρον, ἔλω τὸ ἔλαύνω,
ἔλλωδειον τὸ ἔνωτιον, ἔλλοπες οἱ ἤρθυς, καὶ
τὰ λοιπά πλὴν τοῦ ἔλωματος, ἔλος, Ἐλλὰς καὶ
τὰ ἐξ αὐτοῦ, ἔλλανοδίκης, ἔλληνοταμίας, Ἐλ-
λη κύριον, ἐξ ἡς καὶ Ἐλλήσποντος, Ἐλένη,
Ἐλενος, ἔλλος ἡ ἔλαρος, ἔλος βαρυτόνως τὸ
δέσσος, ἔλω τὸ λαμβάνω καὶ τὸ φονεύω, ἔλά-
μενος ὁ προκρίνας, ἔλικη, ἔλισσω, ἔλιξ, ὅθεν
καὶ ἔλικωπις κύρη, ἔλιγματώδης, Ἐλικών δρός,
ἔλκω ἔλκων, ὅθεν καὶ ἔλλωρις τὰ σπαράγμα-
τα, Ἐλισσάθετ, σὺν τούτοις καὶ ἔλμινθες οἱ
ἔγγαστροι σκώληκες.

Τὸ ε πρὸ τοῦ μ φιλοῦται ἀσί, ἔμε, ἔμάς,
ἔμω τὸ χέω, ἔμενον, ἔμπρευμα.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ν, ἔγδος ἢ δισσοῦ, φιλοῦται,
ἔνος ὁ ἐνιαυτός, ἔννέα, ἔνενήκουτα, πλὴν τοῦ
ἔνεκκα, ἔνεκεν, ἐν ἔγδος, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, ἔνάς
ἡ μονάς, ἔνω, ἔνωσις, ἔνιζω ἐν τοῖς Θεοδω-
ρίτου τὸ ἔνας καὶ ἔνη δασυνόμενα εὔρον, ὡς
ἀπὸ τοῦ ἔγδος καὶ δὲ ἔγδος τὸ ἔγδη σὺ δὲ φι-
λοῦ κατὰ τὴν κρατοῦσαν συνήθειαν.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ξ δασύνεται, ἐξ ἐπὶ ἀριθμοῦ,
ἔξηκοντα, ἔξαρσια, ἔξης, ἔξεινης τὸ αὐτό, ἔξω
ἀντὶ τοῦ λάθω ἐπὶ μέλλοντος, ἔξις θηλυκὸν,
πλὴν μόνης τῆς ἐξ προθέσεως καὶ τῶν ἐξ αὐ-
τῆς, ἔξωρος, ἔξαιτος, ἔξαιρετος.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ο δασύνεται ἔօρτη, ἔօρταζω,
ἔδω τὸ ἔδιον καὶ ἀγαθὸν, πλὴν τῶν ἀπὸ θέ-
ματος, ἔδω τὸ ὑπάρχον, ἔοικεν, ἔօργεν.

Τὸ ε πρὸ τοῦ π φιλοῦται ἔποις, ἔπητης, ἔ-
πι πρόθετις καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς. Πλὴν τοῦ ἔπω
ἔπομαι τὸ ἀκολουθῶ, καὶ ἔπτα ἐπὶ ἀριθμοῦ.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ρ φιλοῦται ἔρως, ἔρωτῶ, ἔ-
ρύω, τὸ ἔλκω, ἔρρω τὸ φειρόμαι, ἔρδω τὸ
πράττω, ἔρνος ὁ κλάδος πλὴν τοῦ ἔρχος, Ἐρ-
μῆς, ἔρματην, ἔρπω, ἔρπετὸν, ἔρπητες ὁ δρο-
σώδης, ἔργμα τὸ κώλυμα ἔρμα δὲ τὸ ἔρεισμα
φιλοῦται, συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἔρεισμα ἐν τῇ
Ιωνικῇ τὸ ἔρδω δασυνόμενον εὔρον, ἐν δὲ τοῖς
Θεοδωρίτου τὸ ἔρνος, ἀλλὰ καὶ ἐν πολλοῖς.

τῶν σχεδιαδοτῶν, καὶ σύ γε οὖν δάσυνον μᾶλ-
λον αὐτὸ, οἱ δὲ φιλοῦντες ὡς ἐκ τῆς ἔρας φι-
δύενον κατὰ ἔτυμοιογίαν φιλοῦσι.

Τὸ ε πρὸ τοῦ σ φιλοῦται ἔσω, ἔσπειρον,
ἔσθη, Ἐσδρας, Ἐσπενοί ἔθνος, καὶ Ἐσσαῖοι
πλὴν τοῦ ἔσια ἡ πρεσβεία, ἔσπόμεθα, ἔστε ἀν-
τὶ τοῦ ἔως οὐ καὶ τὰ ἀπὸ θέματος, ἔσο ἀντὶ
τοῦ ἔνδεδυσο, ἔσάρμενος ὁ ἐνδυσάμενος πλὴν
καὶ τῶν ἔχόντων τὸ σ μετὰ τοῦ τ, ἔστιω,
ἔστια, Ἐστιάτος κύριον, ἔστηκα, ἔστηκώς,
ἔστως, ἔσταντι τὸ δὲ ἔστην, ἔστησα, ἔστα-
θην, ἔστησάμην, ὡς αὐξῆσιν δχοντα τὸ ε, φι-
λοῦνται. Καὶ τὰ ἔστιν, ἔστε, ἔσται, ἔστω,
ὡς ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ ὑπάρχω, φιλοῦνται. Τὸ ἔ-
σπειραι ἐν τοῖς Θεοδωρίτου φιλούμενον εὔρον.

Τὸ ε πρὸ τοῦ τ φιλοῦται ἔτος, ἔτεὸν τὸ
ἀληθὲς, ἔτυμον τὸ αὐτὸ καὶ ἔτήτυμον, ἔτώ-
σιον τὸ μάταιον, ἔτνος τὸ φάραξ πλὴν τοῦ
ἔτοιμος ὁ πρόχειρος, ἔτοιμάζω, ἔτοιμοπειθής,
ἔτερος ὁ ἄλλος, ἔτερα, ἔτερον, ἔταιρος ὁ φί-
λος, ἔταιρα, ἔταιρις, ἔταιρεία καὶ τὰ τούτοις
ὄμοια.

Τὸ ε πρὸ τοῦ υ φιλοῦται, εἴτε ἐν διαστά-
σει ἔστιν, εἴτε ἐν συνελεύσει ἔύζ, ὁ πλατής,
εὔρυς, εὔρύνω, εῦ ἀντὶ τοῦ καλῶς, καὶ τὰ ἐξ
αὐτοῦ πλὴν τοῦ εὔρισκω, εῦ τὸ φωτίζω,
καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ ε πρὸ τοῦ φ καὶ χ φιλοῦται ἔφέτος,
Ἐφρεος, ἔχω, ἔχεις, ἔχθρος πλὴν τοῦ ἔφθος
ὅ φιλούμενος.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ψ φιλοῦνται ἀσί ἔψω τὸ ἔ-
ψινω, ἔψημα, ἔψω τὸ ἀκολουθῶ ἐπὶ μέλ-
λοντος πλὴν τῶν κατὰ αὐξῆσιν, ἔψωμισα, ἔ-
ψεζα.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ω δασύνεται ἀσί ἔψης ἡ ἄμερα
καὶ ἡ ἀνατολή, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ ἔψιθεν, ἔσφρ-
ρως, ἔψιθινος, ἔψωλον τὸ χθεσινὸν καὶ μάταιον,
σὺν τούτοις ἔψης ἐπίρρημα χρονικὸν, ἔψω τὸ
ἔψιθομαι, καὶ ἔψωρα ἀπὸ θέματος, ἔψωρακός,
ἔψωράκειν πλὴν τοῦ ἔψω τὸ ὑπάρχω, ἔψω τὸ

καταλιμπάνω, καὶ τῶν κατὰ αὐξῆσιν, ἔψω-
μένος, ἔψηει, ἔψωργει, καὶ τὰ ὅμοια.

Καρότες καθολικοί περὶ τοῦ πτερύματος τοῦ ε.

Τὸ ε πλεονάζον ἐν λέξεσιν, ἀπὸ φωνήντος
ἀρχομέναις δασυνομένου, δασύνεται ὁρω,
ἔψωρα, ἔψωρα, ἔψωρα, ἔψωραν, ἔψης
εὶ δὲ φιλούμενόν ἐστι τὸ φωνήν, φιλοῦται καὶ
τὸ ε εἰκοσιν ἔψησιν, ἦν ἔψην, δίψεν ἔψηζεν,
ῶνημένος ἔψηημένος τὸ δ ἐν τοῖς παρωχη-
μένοις γρόνοις κατὰ αὐξῆσιν κείμενον φι-
λοῦται ἔτυπτον, ἔτυπτόμην, ἔψεγον, ἔψεζα
καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ ε ἐν ταῖς ἀντωνυμίαις πρὸ συμφώνου
φιλοῦται ἔψω, ἔψη, ἔψην, ἔψη, ἔψηνος, καὶ
τὰ ὅμοια τὸ γάρ ἔαυτοῦ καὶ τὰ τοιαῦτα, πρὸ^{τὸ}
συμφώνου μὴ δύνται, δασύνονται.

Τὸ ε ἐν τοῖς ἀριθμητικοῖς δασύνεται, ἔψη,
ἔψη, ἔψη, ἔψηκοντα, ἔψηκόσια, ἔψητη, ἔψη-
μήκοντα, ἔψητασια, ἔψητόν πλὴν τοῦ ἔψην,
ἔψηνίκοντα καὶ εἰκοσιν.

Τὸ ε ἐν ταῖς προθέτεσι φιλοῦται ἔψη, ἔψη,
ἐψη, εἰς, ἔψη, ὡς καὶ πᾶν φωνήν ἐν αὐταις πλὴν
τοῦ υ.

Σημειωτέον, ὅτι τὸ ε πρὸ τριῶν φωνήν-
των, τοῦ ε, η, ι, φιλοῦται ἀσί, πλὴν τοῦ ἔέλ-
δωρ τὸ ἔπιθύμημα, καὶ πρὸ τῶν τριῶν δασέων,
τοῦ θ, ρ, χ, φιλοῦται ἀσί, πλὴν τοῦ ἔφθος,
καὶ πρὸ τοῦ διπλοῦ ψ καὶ πρὸ τοῦ γ.

Αρχὴ τοῦ η.

Τὸ η πρὸ τοῦ α ἀπὸ αὐξῆσεως εὔρισκεται
καὶ φιλοῦται οἷον, ἡάκει ἀντὶ τοῦ ἔθρηντος,
ἡάκιον ἀντὶ τοῦ ἔαρος ἔλεγον, καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ η πρὸ τοῦ θ δασύνεται ἀσί ἡ ἄλ-
κηια, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, ἡάκω, ἡάκασκω, ἡάκηδων,
πλὴν εἰμὴ ἀπὸ πλεονασμοῦ εἴη, ὡς τὸ ἡάκιον
τὸ μικρόν.

Τὸ η πρὸ τοῦ ρ φιλοῦνται ἀσί ἡ γεμών,
ἡγεμονία, ἡγεμονίαι, Ηγεμόποος, Ἡγεμόλαος,
πλὴν εἰμὴ κατὰ τροπὴν τοῦ α ἐτίν οἷον, ἡγε-

θεος ὁ ἄγαν θείος, καὶ τὰ τοιαῦτα.

Τὸν πρὸ τοῦ δὲ ψιλοῦται ἡδωνὸς δὲ μακεδόνων, ἥδος τὸ σφένος, ὅπερ ἐσίν ἀκλιτον, ἥδη ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἄρτι, κτλ. πλὴν τοῦ ἡδύς, ἡδύων, ἡδίστος, ἡδύνων, ἡδονῆς, καὶ ἀπὸ αὐξήσεως, ἡδρασμένος, ἡδρεωμένος.

Τὸν πρὸ τοῦ εἰ, ζ, θ, ι, ψιλοῦται ἀεὶ πρὸ τοῦ εἰ Ἡετίων κύριον, ἡλίος ὁ ἡλίος, ἡερίδοια, ἡεροφοίτη, πρὸ τοῦ ζ, Ἡζανος ἔθνος πρὸ τοῦ θ, ἡθος, ἡθῶ τὸ σακελίζω, ἡθύμος τὸ σακελλιστήριον πρὸ τοῦ ι, ἡιος ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡθεοσὸς ἡμίθεος, ἡιών δὲ αἰγιαλὸς, κτλ.

Τὸν πρὸ τοῦ καὶ δασύνεπαι ἦκω τὸ ἔρχομαι, ἡκιστα ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς, κτλ. πλὴν τοῦ ἦκα ἀντὶ τοῦ ἡσύχως.

Τὸν πρὸ τοῦ λέψιον τοῦ Ἄλιας καὶ Ἄλι κύρια, ἡλέκτρα ἡ καθαρότης, ἡλεῖς δὲ μάταιος, Ἄλειοι ἔθνος, ἡλιτόμηνος τόκος, ἡλίθιος, κτλ. πλὴν τοῦ ἡλίος, ἡλος τὸ καρφίον, ἡλῶ τὸ προσκαρφῶ, ἡλικία, ἡλιξ, ἡλίκος, ἡλικιώτης, καὶ τὰ ὅμοια. Τινὲς καὶ τὸ ἡλεῖοι δασύνουσι, ἐκ τοῦ ἡλίος ἰστοροῦνται.

Τὸν πρὸ τοῦ μὲν ψιλοῦται ἡμαρ, ἡμος, ἡμαθίεις δὲ φαμιώδης, ἡμύω τὸ ἐπικλίνω, ἡμὶ τὸ φημὶ, κτλ. πλὴν τοῦ ἡμέρα, ἡμερος, ἡμερῶ ῥημα, ἡμισυ, ἡμιδιον, ἡμεις, ἡμέτερος, ἡμεδπὸς καὶ ἡμιων δὲ ἀκοντιστής.

Τὸν πρὸ τοῦ ν ψιλοῦται ἡνορέη ἡ ἀνδρεία, ἡνεμόεστα ἡ ὑψηλὴ, ἡνις ὁ ἐνιαύσιος, κτλ. πλὴν τοῦ ἡκίκα, ἡνία δὲ χαλινός, ἡνίοχος, ἡνιοχεύω, ἡνιοχεία.

Τὸν πρὸ τοῦ ξ οὐχ εὔρηται εἰμὴ ἀπὸ θέματος, ὡς τὸ ἕξω, καὶ ἀπὸ αὐξήσεως, ὡς τὸ ἕξιως, καὶ τὰ τοιαῦτα.

Τὸν πρὸ τοῦ ο, π, ψιλοῦται ἀεὶ πρὸ τοῦ ο Ἡονεύς κύριον, κτλ. πρὸ τοῦ π, ἡπῶ τὸ ῥάπτω, ἡπεδανὸς δὲ χθαμαλὸς, ἡπιος δὲ πρᾶος, ἡπειρος ἡ γῆ, ἡπεροπευτῆς δὲ ἀπατεών πλὴν τοῦ ἡπαρ ἡπατος, ἡθεν καὶ ἡπατοσκοπία.

Τὸν πρὸ τοῦ ρ ψιλοῦται Ἡριδανὸς ποτα-

μὸς, ἡριγένεια, Ἡριγόνη, ἡρίον ὁ τάφος, ἡρεμος, ἡρεμώ, ἡρεμία, ἡρινὸς δὲ ἔσχρινδες, ἡριγέρων βιτάνη πλὴν τοῦ Ἡρώδης, Ἡρωδιανὸς καὶ Ἡρων κύριον, Ἡρα ἡ θεά, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, ἡρως, ἡρωικής, Ἡρόδοτος, καὶ Ἡρόφιλος.

Καθόλου τὸν πρὸ τοῦ ρ μετὰ φυσικῆς μακρᾶς δασύνεται, μετὰ δὲ βραχείας ψιλοῦται τὸ γάρ Ἡρόδοτος, Ἡρόφιλος ἐκ τοῦ Ἡρα γεγόνας κατὰ τροπὴν τοῦ μαχροῦ εἰς βραχὺ.

Τὸν πρὸ τοῦ σ δασύνεται ἀεὶ Ἡσαῦ, Ἡσίδος, Ἡσαίας, Ἡσυχία, Ἡσυχάζω, Ἡσις ἡ εὐφροσύνη, Ἡσσας ἡ τροπή, Ἡσσων ἐλάττων καὶ ἀπὸ θέματος, Ἡσθαι ἀντὶ τοῦ καθησθαι πλὴν ἐκείνων τῶν ἀπὸ θέματος ἡ αὐξήσεως, Ἡσιν ἀντὶ τοῦ φησιν, Ἡσται ἀντὶ τοῦ λέλεκται, Ἡσιμα ἀντὶ τοῦ οὐδοικ, καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸν πρὸ τοῦ τ ψιλοῦται Ἡτορ ἡ ψυχή, Ἡτα τὸ στοιχεῖον, Ἡτρον τὸ ἔντερον, Ἡτοι σύνδεσμος ἐφερμηνευτικός πλὴν τοῦ Ἡττα, Ἡττῶ, Ἡττων καὶ Ἡτις ἐπὶ γένους θηλυκοῦ ἐκ τοῦ Ἡ καὶ τίς.

Τὸν πρὸ τοῦ υ ψιλοῦται ἀεὶ, Ἡύς δὲ πλατύς, Ἡύγενειος, Ἡύκομος.

Τὸν πρὸ τοῦ φ δασύνεται ἀεὶ, Ἡραιστος, Ἡραισίων, καὶ τὰ λοιπά τὰ δὲ ἀπ' αὐξήσεως, Ἡριεις καὶ τὰ λοιπά, ψιλοῦνται.

Τὸν πρὸ τοῦ χ ψιλοῦται Ἡχος, Ἡχω πλὴν τοῦ Ἡχι ἀντὶ τοῦ ὅπου.

Τὸν πρὸ τοῦ γρ ἐπ' αὐξήσεως εὑρηται τοῦ ἔπτεω καὶ ἀπτομαι, διὸ καὶ δασύνεται, Ἡψεν, Ἡψάμην, Ἡψατο.

Τὸν πρὸ τοῦ ω ψιλοῦται αεὶ Ἡώς ἡ ἡμέρα, Ἡῷθι ἀντὶ τοῦ ἐκ πρωτας, Ἡών δὲ αἰγιαλὸς, καὶ τὰ ἐξ αὐξήσεως, Ἡωρημένος, Ἡωνικῶς δὲ βρέξας, καὶ τὰ τοιαῦτα.

Καθολικὸς κατάλογος.

Τὸν πρὸ τοῦ ρ̄ ψιλοῦται τὸν Ἡριδανὸν δασεών, Ἡτῷ δασει ὑποτασσομένου ἀμεταβόλου, ψι-

λοῦται Ἡφίει, Ἡχος, Ἡχθραινον, Ἡχλυον, πλὴν τοῦ Ἡραιστος.

Σημειωτέον, ὅτι τὸ πρὸ τοῦ β, γ, σ, φ, γ' δασύνεται ἀεὶ, πλὴν τῶν ἀπ' αὐξήσεως Ἡφίει, Ἡφάνισε, καὶ τῶν ἀπὸ πλεονασμοῦ, Ἡειδίς, Ἡγάθεος.

Πρὸ παντὸς φωνήνετος ψιλοῦται ἀεὶ. Ὀσαύτως καὶ πρὸ τοῦ ζ καὶ τοῦ θ.

Ἀρχὴ τοῦ λόγου.

Τὸν πρὸ τοῦ α, δ, γ, ψιλοῦται ἱατρὸς, Ἡάκωνδος, Ἡσαίας, Ἡσυχία, Ἡσυχάζω, Ἡσις ἡ εὐφροσύνη, Ἡσσας ἡ τροπή, Ἡσσων ἐλάττων καὶ ἀπὸ θέματος, Ἡσθαι ἀντὶ τοῦ καθησθαι πλὴν ἐκείνων τῶν ἀπὸ αὐξήσεως, Ἡσιν ἀντὶ τοῦ φησιν, Ἡσται ἀντὶ τοῦ λέλεκται, Ἡσιμα ἀντὶ τοῦ οὐδοικ, καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸν πρὸ τοῦ λέψιον Ἡδος ὁ κάποις, Ἡδίω, Ἡδιον, Ἡδόν, Ἡδη δρος, Ἡδε ἀντὶ τοῦ καὶ, Ἡδρις; δὲ ἐπιστήμων, πλὴν τοῦ Ἡδρώς, Ἡδρω, Ἡδρώ τὸ πηγνύω, Ἡδρούς πόλις, καὶ ἀπλῶς πάντα, ἐν οἷς ἐπὶ τὸ δ τὸ ρ ἐπάγοιτο, οἷον τὸ Ἡδρίς ἔντις δασεῖται εὑρον εἰς τὸ Ἡδρες.

Τὸν πρὸ τοῦ ε ψιλοῦται Ἡεσσα, Ἡεγονίας, Ἡέμεναι πλὴν τοῦ Ἡερός καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ, Ἡερές, Ἡερεια, Ἡερειον τὸ Ἡερικα, Ἡερεύω, Ἡερουργῶ, Ἡεριχῶ, Ἡερουσαλήμ, Ἡεράς; καὶ ἀπὸ αὐξήσεως, Ἡεις ἀντὶ τοῦ ἐπεμψεν, Ἡεις ἡ μετεγή, Ἡεμαι ἀντὶ τοῦ προθυμοῦμαι, Ἡετο καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸν πρὸ τοῦ ζ δασύνεται ἀεὶ. Ἡώ τὸ κάθημαι καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, Ἡήσιω, Ἡάνω.

Τὸν πρὸ τοῦ η καὶ πρὸ τοῦ θ ψιλοῦται ἀεὶ Ἡησούς, Ἡητρός, Ἡηρι τὸ πορεύομαι, Ἡη ἀντὶ τοῦ Ἡλθη. Καὶ πάλιν Ἡθάκη, Ἡθύς δὲ εὐθύς, Ἡθυγενής δὲ ἐγχώριος, καὶ τὰ λοιπά πλὴν μάνου τοῦ Ἡηρι τὸ πέμπτω, οὐ δὲ παρατατικός Ἡην.

Τὸν πρὸ τοῦ κ ψιλοῦται Ἡκαρος, Ἡκελος, Ἡκόνιον, Ἡκρίον τὸ Ἡκύλον, Ἡκτένος ὄρνεον, Ἡκμής, Ἡκραλέον, πλὴν τοῦ Ἡκνόδες, Ἡκνανδρον, Ἡκρός, Ἡκρεύ, Ἡκρίον καὶ Ἡκρέας.

Τὸν πρὸ τοῦ λέψιον δὲ σσοῦ ψιλοῦται Ἡλιον ἡ Τροία, Ἡλη ἡ τάξις, Ἡλεδ; δὲ φωλεδ, Ἡλε, Ἡλιγγος, Ἡλιγγιω, Ἡλλος δὲ δρθαλμὸς, Ἡλλούστροιν τὸ δέξιωμα πλὴν τοῦ Ἡλεως δὲ εὐμενη, Ἡλεω ρήμα, Ἡλαρη, Ἡλαρότης, Ἡλαρίων, Ἡλάσκω, Ἡλασμὸς, καὶ Ἡλήκοις ἀντὶ τοῦ Ἡλεως εῖς.

Τὸν πρὸ τοῦ μ δασύνεται ἀεὶ, φωνήνετος προσεπιφρομένου Ἡμερος ἡ ἐπιθυμία, Ἡμέριος κ.τ.λ. Ἡμάς δὲ λάρος, Ἡμάσθητη, Ἡμιδ τὸ δέντωλ, Ἡμωνία, Ἡμέρα πόλις διμφόνου δὲ ἐπαγούμενου, ψιλοῦται οἷον Ἡμέρος ἡ νησος.

Τὸν πρὸ τοῦ ν ψιλοῦται Ἡναχος, Ἡνω κύρια, Ἡνιον τὸ νεῦρον πλὴν τοῦ Ἡνα ἀντὶ τοῦ δπως καὶ Ἡνα ἀντὶ τοῦ δπου.

Τὸν πρὸ τοῦ ξ ψιλοῦται ἀεὶ Ἡξδς, Ἡξιων κύριον, Ἡξ δὲ σκώληξ πλὴν τοῦ Ἡξημαι δὲ πρὸ αὐξήσεως.

Καὶ πρὸ τοῦ ο ψιλοῦται ἀεὶ οἷον Ἡοβιανὸς, Ἡοβάτης, Ἡολαος, Ἡορδάνης, Ἡον τὸ ἁνθος, Ἡος, καὶ τὰ λοιπά Ἡητει, ἐὰν τὸ Ἡος ἐλήφθη καὶ εἰς τὸ βέλος, οὐ γάρ εὑρον διαστολὴν τούτου ἐν τοῖς περὶ πνευμάτων παρὰ μέντοι τοῖς νεωτέροις γραμματικοῖς καὶ δασυνόμενον τούτο κατέλαβον ἐκ τοῦ Ἡημι, καὶ ψιλούμενον ἐκ τοῦ Ἡοστηθαι σὲ δὲ δάσυνε.

Τὸν πρὸ τοῦ π διστοῦ δασύνεται ἀεὶ, Ἡππος καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, Ἡππεύω, Ἡππίκας, Ἡπποκράτης, Ἡππώναξ, Ἡππηλάσιον πρὸ ἐνδε δὲ ψιλοῦται Ὕπτω τὸ βλάπτω, Ἡπνος δὲ φούρνος, καὶ Ἡπειρος οἱ σκώληκες ἀπὸ πτώσεως πλὴν τοῦ Ἡπταιραι δασυνόμενον.

Τὸν πρὸ τοῦ ρ ψιλοῦται Ἡρος δὲ πτωχός, Ἡρις τὸ ἐν νέρεσι τόξον, πλὴν τῶν ἀπὸ Ἡερός συγκοπτομένων, Ἡρός, Ἡρεύ, Ἡρείον καὶ Ἡρέας δὲ βρέχας.

Τὸν πρὸ τοῦ σ, εὶ μη τὸ τ ἐπάγοιτο, ψιλοῦται ἀεὶ Ἡσος δὲ δρυοιος, Ἡσις θεά, Ἡσιδωρος, Ἡσηνίκης, Ἡσηρά, Ἡσπανία χώρα, Ἡσχης, Ἡσγηδ, Ἡσχίον εὶ δὲ τὸ τ ἐπάγοιτο, δασύνεται:

ιστωρός ἐπιστήμων, ιστορία, ιστορῶ, Ἰσταῖος κύριον, ιστός, ιστίον, ιστημι· πλὴν τοῦ ιστω ἀντὶ τοῦ γινωσκέτω, ιστέον καὶ Ἰστρός ποταμός.

Τὸν πρὸ τοῦ τ., υ., φ., χ., ψ., ω. ψιλοῦται· πρὸ τοῦ ε., ἵτις, ιταμός, ἵτεον ἀντὶ τοῦ πορευτέον· πρὸ τοῦ νῦν δρνις καὶ δργανον, ὕζιο τὸ φωνῶ· πρὸ τοῦ φ. ἄντὶ τοῦ λίαν, Ἰφικλος· πρὸ τοῦ χ. ἴχωρ, ἴγγος· πρὸ τοῦ ψ., ἴψ., ἴψιφαγία· πρὸ τοῦ ω., Ἰώσηπος, Ἰωάννης, Ιων.

Σημειωτέον, ὅτι τὸν πρὸ παντὸς φωνήνετος ψιλοῦται, πλὴν τοῦ ἱημί· ώσαύτως ψιλοῦται· ἀεὶ καὶ πρὸ τῶν τριῶν δασέων, θ., φ., χ. πρὸ τοῦ ζ. διπλοῦ ἀεὶ δασύνεται, πρὸ δὲ τῶν ἑπέρων δύο διπλῶν, τοῦ ξ. καὶ τοῦ ψ., ψιλοῦται· ἀεὶ, καὶ πρὸ θ., γ. πρὸ δὲ τοῦ μ. δασύνεται· ἀεὶ, πλὴν τοῦ Ἰμβρος.

Αρχὴ τοῦ ο.

Τὸν πρὸ τοῦ α., β., γ., ψιλοῦται· ἀεὶ· πρὸ τοῦ α., δροι· αἱ γυναῖκες, δαρίζων· διμηνύμενος γυναιξί· πρὸ τοῦ β., δέδελος, δέριμος· πρὸ τοῦ γ., δηγκος, δηγδος· δηγμος· καὶ τὰ λοιπά·

Τὸν πρὸ τοῦ δ. ψιλοῦται· ὀδύνη, ὀδοὺς· ὀδόντος, ὀδύξ· μετὰ τῶν ὀδόντων, ὀδωδώς· πλὴν τοῦ ὀδός καὶ τῶν ἔξ αὐτοῦ ὀδύνων, ὀδίτης, ὀδοιπόρος, ὀδοιδόκος· σὺν τούτοις καὶ ὁδὲ ἀντὶ τοῦ ὀδούς καὶ ὁ δεῖνα· τὸ μέντοι· Ὁδυσσεὺς· ἀπὸ μὲν τοῦ ὀδύσσεω τὸ δργίζομαι· ψιλοῦται· ἐκ δὲ τοῦ ὀδός καὶ τοῦ ὄντος τὸ βρέχω δασύνουσι· τινες, καὶ δὲ ἐνδές σ. γράφουσιν· ἐγεννήθη γάρ καθ' ὁδὸν, ὑετοῦ γενομένου· μαλλον ψιλοῦται τὸ Ὄδυσσεύς·

Τὸν πρὸ τοῦ ε., ζ., θ., ϕ. ψιλοῦται· πρὸ τοῦ ε., Οεργίλος κύριον· πρὸ τοῦ ζ., ζίος· ὁ κλάδος, ζῶ· ρῆμα· πρὸ τοῦ θ., δθνη, δθνεῖος, δθμοιαι· τὸ ἐπιστρέφομαι· πλὴν τοῦ δθι· καὶ δθεν· πρὸ τοῦ ζ., δεστὸς, δέω τὸ ύπολαμβάνω, κ. τ. λ.

Τὸν πρὸ τοῦ κ. ψιλοῦται· δκνος, δκλάζω,

δκρίθας, δκριόεις, δκέλλω· πλὴν τοῦ δκοῖον ἀντὶ τοῦ δκοῖον, δ κόσος, δκως, ἀπερ λωνικά· εἰς· κατὰ τροπὴν τοῦ π. εἰς κ.

Τὸν πρὸ τοῦ λ. ψιλοῦται· δλεθρος, Ὁλυμπος, Ὁλυμθος, δλλω, δλνος· πλὴν τοῦ δλος, δλμος· ἡ ἴγδη, δλκὸς· τὸ ἐπίμηκες σῶμα, δλκάς, δλκὴ· δλκὴ τὸ βάρος, δλως· ἐπίδρημα, δλικὸς καὶ δλότης.

Τὸν πρὸ τοῦ μ. ψιλοῦται· δμῶ τὸ δμνύω, δμιχῶ τὸ οὔρω, δμόργγυνων ἀντὶ τοῦ δμοτηγγίζει, δμίχλη· πλὴν τοῦ δμοῦ καὶ τῶν ἔξ αὐτοῦ, δμαίμων, δμορος, δμευνέτης, δμητηξ, δμώνυμος, δμιλος, δμιλία, δμοιος, Ὁμηρος, δμοκλὴ· δ μπειλὴ καὶ δμαλός.

Τὸν πρὸ τοῦ π. ψιλοῦται· δπὸς, δπώρα, δπη, δπαδὸς, δπάων τὸ αὐτό· πλὴν τῶν ἑχόντων σὺν τῷ π τὸ λ., δπλον, δπλίζω, δπλὴ· δηνυξ, καὶ τῶν ἀναφορικῶν δπη, δπου, δπότε, δπόθι, δποιος, δπόσας, δπότερας, δπως, δπωσοῦν.

Τὸν πρὸ τοῦ ρ. ψιλοῦται· δρένες, δρέγω, Ὁρέστης, δροσύδετερον, δρόδος, δρπηξ· πλὴν τοῦ δρῶ, τὸ βλέπω, δρος· ἀρσενικόν, δρίζων, δρι-σμός, δριστικόν, δριον τὸ δροθέσιον, καὶ τῶν ἑχόντων τὸ κ. ἡ τὸ γε δρκος, δρκίζω, δρμος, δρμιζω, δρμαθός, δρμῳ· δρμενος· δ διεγερθεις, ὡς ἐκ τοῦ δρυμού· ψιλοῦται· δργιον τὸ μυστήριον δασυνόμενον εύρον ἐν τε τοις Θεοδωρίτου καὶ ἐν ἐπέροις, καίπερ ἐν τῇ συνθείᾳ ψιλοῦμενον· τὸ δὲ δρπηξ ἐν πολλοῖς εύρον ψιλούμενον, ἀπὸ γάρ τοῦ δρου εἰς δψος· ψιλοῦσιν, ἀπὸ δρπειν δασύνουσι· τινες· δρμαθός, παρά τισι ψιλοῦται.

Τὸν πρὸ τοῦ σ. φωνήντος ἐπαγομένου, δασύνεται· δσος, δσω, δσα, δσος, καὶ τὰ μονοσύλλαβα δε δ ίδιος, δε ἀντὶ τοῦ οῦτος καὶ ἀντὶ τοῦ δτις· συμφώνου δ. ἐπιφερομένου, ψιλοῦται· δστοῦν, δσφνς, δστία δ θύρα, δστιάριος, δσσα δ φύη, δσσω τὸ βλέπω, δφ' οὐ καὶ δσσε τὸ δφθαλμῶ σὺν τούτοις καὶ τὸ

Ὀστρις κύριον, ψιλούμενον, φωνήντος ἐπαγομένου.

Τὸν πρὸ τοῦ τ. ψιλοῦται· δτρηρὸς δ σπουδαῖος, δττοτοι θρηνητικόν· πλὴν τοῦ δτι, δτε, δταν, δτου, δτω καὶ τὰ δμοια.

Τὸν πρὸ τοῦ φ., ρ., ψ. ψιλοῦται· πρὸ τοῦ φ., δφις, δφελος, δφρα δντὶ τοῦ δφως· πρὸ τοῦ ρ., δχος τὸ ἀρμα, δχυρὸς, δχληρὸς· πρὸ τοῦ ψ., δψια, δψις, δψον, δψώνιον· τὸ δφρα δφειλε δασύνεθαι, ὡς ἐκ τοῦ τόφρα, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ψιλοῦ τ., δμως οὐ δασύνεται πώποτε.

Καθολικοὶ καρόγρες περὶ πτευμάτων.

Πᾶν φωνῆν, ληγαν εἰς ρ., ἐπιφερομένου δασέως, ψιλοῦται· δρχὴ ἔρχουμαι, δρθός, δρφανός, καὶ τὰ δμοια.

Πᾶν φωνῆν πρὸ δασέος ψιλοῦται· δφις, ἔθνος, ἔφεσις, ἴχγος, ἱχος, ἱθος· πζην τοῦ ἀφή, δθεν καὶ Ἡφαιστος τὸ πύρ ἀλληγορικῶς, ἀπὸ τοῦ ἀφήν αἴθειν· καὶ ἥχι ἀντὶ τοῦ δπου, καὶ ἐπέκτασιν τοῦ ρ.

Τὰ δηπαρτικὰ ρήματα ψιλοῦνται· εἰμὶ τὸ δηπάρχω, ἥχη, ἥμην, εῖην, ἐὰν δ., καὶ πάντα τὰ πρόσωπα τούτου, καὶ αἱ μετοχαι αὐτοῦ. ὧν, οὗσα, καὶ τὰ λοιπά.

Πᾶν δρθρον προτακτικὸν ἢ ἐπιτακτικὸν· ἀπὸ φωνήντος δρχόμενον, δασύνεται· προτακτικὸν δ Αἰας, δ μοῦσα· δηποτακτικὸν δε ἀντὶ τοῦ δστις, δ ἀντὶ τοῦ δητις, καὶ τὰ λοιπά, πλὴν τοῦ δη τῆς κλητικῆς, οὐ γάρ ἐστι κυρίως δρθρον, ἀλλὰ κλητικὸν ἐπίδρημα.

Τὸ ἐν ἀντωνυμίαις ε. ψιλοῦται· ἐγώ, ἐκεῖνος, ἐμὸς, ἐμοὶ καὶ τὰ λοιπά· πλὴν τοῦ δη· οὐ καὶ τὸ ἐκεῖνον καὶ τὸ ἔθεν καθ' Ὁμηρον.

Πᾶσα πρόθεσις, ἀπὸ φωνήντος δρχομένη, ψιλοῦται· δνά, δντι, δμφι, δν, καὶ αἱ λοιπαί, πλὴν τῆς δηπέ· καὶ δηπέ.

Πᾶς σύνδεσμος, ἀπὸ φωνήντος δρχόμενος, ψιλοῦται· ἀλλὰ, ἐὰν, εἰ καὶ δη διαζευκτικόν· πλὴν τῶν αιτιολογικῶν Ινα, δπως, δτι, δνεκα· τὸ μέντοι δφρα ψιλοῦται, καὶ τοῦτο κατὰ ἀποδολὴν τοῦ τ γεγονός· λέγει γάρ δ κανῶν, τὰ κατ' ἀποδολὴν ψιλοῦ δασύνεται· τόσος δσσα, τοῖος οἶος, ποτὲ δτε, τότε δτι, πηνίκα δηνίκα καὶ τὰ δμοια· πλὴν τοῦ τόφρα δφρα, τηημος δημος· ψιλοῦται δὲ τὸ μὲν δημος διὰ τὸν

κανόνα, τὸν λέγοντα, ὅτι τὸ η ἐν τροχαῖκῃ
λέξει ψιλοῦται, ἥθος, ἥχος, ἥδος, πλὴν τοῦ
ἥλος· Τὸ δὲ ὅφρα δἰὰ τὸν κανόνα, τὸν λέγον-
τα, ὅτι τὸ ε, ο πρὸ Δασέος ψιλοῦνται, ὅφις,
ἔινος, ἔηις, διήνη, ὅφρα·

Τὸ ε τῶν ἀριθμῶν δασύνεται· ἐν, ἔξ, ἑπτά,
ἕξδοκήνοντα, ἑκατὸν, πλὴν τοῦ ἐννέα, ἐγενή-
κοντα καὶ εἰκοσι. Καθόλου πᾶς ἀριθμὸς, ἀπὸ
φωνήσυτος ἀρχόμενος, δασύνεται· πλὴν τῶν
ἀριθμένων καὶ τοῦ ὅκτω καὶ ὅγδοοκοντα.

Πεοὶ τοῦ πτεύματος των διφθόγγων.

Ατέ διρθογγος, ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι ψιλούται· αἰκίζω, αἰδοῦμαι, εἰμή τὸ μὲν πάντοιτο, οἷον αἰμύλος, Αἴμος τὸ ἔρος πλὴν πλεονασμοῦ ἔχουν ἐν ὅδοις, ψάλλεσθαι, καὶ διπλωχοπρόδρομος, τέρπον Θεοῖς τῷ κατέλαβεν τὸ δὲ οἰμώζω ψιλούσιν ἐν τοῦ οἴμοι.

Ου διφθοργγος, ψιλούται· οὐδέτε, οὐθαρ πλὴν του οὗτος, οῦνεκα, οὐ ἀντὶ του ὅπου, οὐ ἀντὶ του οὔτινος. καὶ οὓς αἰτιατικὴ πληθυντικὴ οὓς δὲ τὸ ὠτίον καὶ οὐ τὸ ἀρνητικὸν ψιλούνται. (ἀκολουθεῖ).

ПРОДОТОУ ТА АІГУПІАКА.

(*Suuvekse*)

Ει δίφθογγος, ψιλούταί είδος, εἰκάω,
εἴρω τὸ πλέκω, εἴργω, εἴσω, εἴλη καὶ τὰ ἔξ
αυτοῦ, εἴληθερούματι, εἴλεθς, εἴλικρίνεια πλὴν
του εἴλως ὁ δοῦλος, εἴλωτεύω, εἴλίσσω, εἴλό-
μην, ἀπὸ κλίσεως, είκως, ὁ πέμψας, εἴμαρμέ-
νος, εἴμας, εἴμένος ὁ ἐνδεδυμένος, εἰς, εἴνα τὸν
ἔνα, εἴπετο ἀπὸ κλίσεως, εἴσεν ἀντὶ τοῦ ἐκά-
θισε, καὶ ἐκτάσεως, εἴστηκε καὶ εἴως ἀντὶ
τοῦ ἔως, ἔχουσι τὸ εἰ, πλὴν τοῦ εἰς ἔτι δασύ-
νεται καὶ τὸ εἰρμὸς καὶ εἴρκη, καν τὸ μὲν ἀ-
πὸ τοῦ εἴρω, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ εἴργω ἐρρέθη γάρ,
ὅτι αἱ παραγωγαὶ πολλάκις ἀμοιβούσι τὰ
πνεύματα, ίδιων ίδρως, ἄμα ἄμυδος οὐτωσσοῦν
καὶ εἰον εἰοὺς, καὶ εἴργω είρκη.

Ἐν διφθοργῷ, ψιλοῦται εὐχὴ, εὐδίκη, εὐλὴπτη τὸν πλήν του εῦδω, εὗω, εὔρω, εὔρισκω, καὶ τὰ ἔξ αὐτοῦ, εὔρεσις, εἴρημα, εὔρεσιλόγος.

τῶν κατὰ τὴν κοιλίαν, καὶ ἄλλοι τῶν ἀφανῶν γένεσιν.

§ 85. Οἱ δὲ θρησκοὶ καὶ οἱ ἐνταφιασμοὶ γίνονται παρ' αὐτοῖς ὥδε πως ὁ σάκις ἀν ἀποθάνητος ἀξιόλογος τις ἄνθρωπος, πᾶσαι αἱ γυναικες, αἱ ἀνήκουσαι εἰς τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ, καταπλάσσουσαι μὲν πηλὸν τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπον, καὶ ἔπειτα, ἀφίνουσαι τὸν νεκρὸν ἐν τῇ οἰκίᾳ, περιέρχονται εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, καὶ τύπτονται τὰ μέχρι τῆς ὁσφίας γεγυμνωμένα στήθη των δύοσι δὲ μὲ αὐτὰς καὶ αἱ συγγενεῖς πᾶσαι· ἐξ ἀλλού δὲ καὶ οἱ ἄνδρες τύπτονται τὰ γεγυμνωμένα καὶ αὐτοὶ στήθη των. Ἀφοῦ δὲ ποιήσωσι ταῦτα, κομίζουσι τὸν νεκρὸν εἰς τὸν τόπον τῆς ταφῆς.

§ 86. Υπάρχουσι δὲ διωρισμένοι ἐπὶ τούτῳ τιγὲς, τὴν ταρίχευσιν τῶν νεκρῶν ἐπαγγελλόμενοι. Οὗτοι, δταν κομισθῆ πρὸς αὐτοὺς ὁ νεκρὸς, δεικνύουσι πρὸς τοὺς κομίσαντας δείγματα νεκρῶν ξύλινα, τελειοποιημένα διὰ τῆς ζωγραφικῆς. Καὶ τὴν μὲν σπουδαιοτάτην τῶν ταρίχευσεων λέγουσιν οὔσαν τὴν (Θεοῦ) τινὸς, οὐ τὸ σνομα δὲν εἶναι ὅσιον ν' ἀναρέω ἐπὶ τοιούτῳ πράγματι τὴν δὲ δευτέραν δεικνύουσιν ὑποδειστέραν ταύτης καὶ εὐτελεστέραν τὴν δὲ τρίτην εὐτελεστάτην. Ἐρωτῶντες δὲ, μανθάνουσι παρ' αὐτῶν κατὰ τίνα τῶν τριῶν τάξεων ἐπιθυμοῦσι νὰ ταρίχευθῇ ὁ νεκρός των. Καὶ ἐκεῖνοι μὲν, ἀφοῦ συμφωνήσωσι τὴν ἀμοιβὴν, ἀπέρχονται οἱ δὲ μένοντες ἐν τῷ τόπῳ τῆς ταρίχευσεως, οὕτω πῶς ἐκτελοῦσι τὴν σπουδαιοτάτην ταρίχευσιν. Πρῶτον μὲν διὰ κυρτοῦ σιδηροῦ ἐργαλείου ἔξαγουσι τὸν ἐγκέφαλον διὰ μέσου τῶν μυκτήρων, μέρος μὲν αὐτοῦ ἔξαγοντες οὕτω, μέρος δὲ διὰ τῆς ἐγχύσεως φαρμάκων. Μετὰ δὲ ταῦτα σχίζαντες τὴν κοιλίαν κατὰ τὸ πλάγιον αὐτῆς οἱ αἰθιοπικοῦ λίθου κοπτεροῦ (1), ἔξαγουσιν

(1). Συχνότατα ἐν ταῖς ἀνὰ τὴν Αἴγυπτον ἀνασκαφαῖς

τε; τὴν θήκην δρθίαν πρὸς τὸν τοιχὸν. Οὕτω μὲν συσκευάζουσι τοὺς νεκροὺς τῆς πρώτης τάξεως.

§ 87. Τούς δὲ προτιμῶντας τὴν μέσην τάξιν καὶ ἀποφεύγοντες τὴν πολυτέλειαν, συσκευάζουσιν οὕτω πᾶς. Ηληρώσαντες κλυστῆρας διὰ τῆς ἐκ τοῦ κέδρου ἔξαγομένης βάλσαμώδους οὐσίας, πληροῦσι τὴν κοιλίαν τοῦ νεκροῦ, χωρὶς νὰ ἀνατάμωσιν αὐτὴν, οὐ τε νὰ ἔξαγάγωσι τὰ ἐντόσθια. Ἐγχύνουσι δὲ τὴν ὅλην ταύτην διὰ τοῦ πρωτοτοῦ, δη̄ ἔπειτα φράστουσι καλῶς, καὶ τότε ταριχεύουσιν ὀμοίως τὰς ἀκολούθους ἡμέρας τὸ σῶμα. Τὴν δὲ τελευταίαν ἡμέραν ἔξαγουσιν ἐκ τῆς κοιλίας τὸ βάλσαμον τοῦ κέδρου, δπερ εἰχον ἐγχύσει πρότερον· τὸ δὲ βάλσαμον αὐτὸ δεῖ τοσαύτην δύναμιν, ὥστε δμοῦ μετ' αὐτοῦ συεξέρχονται τὰ σπλάγχνα καὶ τὰ ἐντόσθια κατατετηκότα· τὰς δὲ σάρκας τὸ νάτρον κατατρώγει, οὕτω δὲ μένει ἐκ τοῦ νεκροῦ τὸ δέρμα μόνον, καὶ τὰ ὄστα. Ἀφοῦ δὲ ποιήσωσι τοῦτα, ἀποδίδουσιν οὕτω τὸν νεκρὸν, οὐδὲν πλέον ἐνεργοῦντες ἐπ' αὐτοῦ.

§ 88. Ή δὲ τρίτη τάξις τῆς ταριχεύσεως ἡ γυναικέν πρὸς τοὺς πτωχοτέρους, εἶναι τοιαύτη ἐγχύσαντες εἰς τὴν κοιλίαν καὶ καθηρίσαντες αὐτὴν διὰ συρμαῖς (ὑγροῦ καθαρικοῦ), ταριχεύουσι τὰς ἔβδομήκοντα ἡμέρας τὸ σῶμα, καὶ ἔπειτα ἀποδίδουσιν αὐτὸ τοῖς κομισταῖς.

§ 89. Τὰς δὲ γυναικας τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν, ὅταν ἀποθάνωσι, δὲν δίδουσιν ἀμέσως πρὸς ταριχεύσιν, οὐδὲ ἐκείνας, ὅσαι τύχωσιν εἴησιν ωχούσια ὑπερμέτανα, ἀλλ' ἀφοῦ παρέλθωσι ταῖς ἀποθανόσιν μέραις, τότε τὰς παραδίδουσι πρὸς τοὺς ταριχευτάς. Ποιοῦσι δὲ τοῦτο, τὰς μὴ οἱ ταριχεύται μιγνύονται ταῖς γυναιξὶ· διότι λέγεται, δτε συνελήφθη τις αὐτῶν μιγνύμενος νεκρῷ προσφάτῳ γυναικὶς, καὶ κατεμηνύθη ὑπὸ ἰδόντος αὐτὸν δυοτέρου.

§ 90. Εὰν δέ τις ἡ ἔξ αὐτῶν τῶν Αἰγυπτίων ἡ ἐκ τῶν ξένων ἀρπαχθῆ ὑπὸ κροκοδείλου ἡ εὑρεθῆ πνιγμένος ἐν τῷ ποταμῷ, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως, ἵς πλησίον ἔξελθη τὸ πτῶμα, εἰσὶν ὑποχρεωμένοι νὰ ταριχεύσωσιν αὐτὸν, καὶ συσκευάσσαντες ὅσον δίδεται καλλιστα, νὰ τὸν θάψωσιν εἰς ιερὰς θήκας. Δὲν ἐπιτρέπεται δὲ οὔτε νὰ φάσῃ καν τις αὐτὸν, οὔτε τῶν συγγενῶν, οὔτε τῶν φίλων, ἀλλὰ μόνον οἱ ιερεῖς αὐτοὶ τοῦ Νείλου, διότι θεωρεῖται, δτε τοῦ οὔτως ἀποθανόντος δ συσκευαζόμενος καὶ θαπτόμενος νεκρὸς εἶναι πλέον τις ἀκολούθει.

§ 91. Τούς δὲ προτιμῶντας τὴν μέσην τάξιν καὶ ἀποφεύγοντες τὴν πολυτέλειαν, συσκευάζουσιν οὕτω πᾶς. Ηληρώσαντες κλυστῆρας διὰ τῆς ἐκ τοῦ κέδρου ἔξαγομένης βάλσαμώδους οὐσίας, πληροῦσι τὴν κοιλίαν τοῦ νεκροῦ, χωρὶς νὰ ἀνατάμωσιν αὐτὴν, οὐ τε νὰ ἔξαγάγωσι τὰ ἐντόσθια. Ἐγχύνουσι δὲ τὴν ὅλην ταύτην διὰ τοῦ πρωτοτοῦ, δη̄ ἔπειτα φράστουσι καλῶς, καὶ τότε ταριχεύουσιν ὀμοίως τὰς ἀκολούθους ἡμέρας τὸ σῶμα. Τὴν δὲ τελευταίαν ἡμέραν ἔξαγουσιν ἐκ τῆς κοιλίας τὸ βάλσαμον τοῦ κέδρου, δπερ εἰχον ἐγχύσει πρότερον· τὸ δὲ βάλσαμον αὐτὸ δεῖ τοσαύτην δύναμιν, ὥστε δμοῦ μετ' αὐτοῦ συεξέρχονται τὰ σπλάγχνα καὶ τὰ ἐντόσθια κατατετηκότα· τὰς δὲ σάρκας τὸ νάτρον κατατρώγει, οὕτω δὲ μένει ἐκ τοῦ νεκροῦ τὸ δέρμα μόνον, καὶ τὰ ὄστα. Ἀφοῦ δὲ ποιήσωσι τοῦτα, ἀποδίδουσιν οὕτω τὸν νεκρὸν, οὐδὲν πλέον ἐνεργοῦντες ἐπ' αὐτοῦ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΓΟΡΓΙΑΝ

ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΜΙΣΤΡΙΩΤΟΥ.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Ἐν σελίδῃ 237 (497 B) ἀναγινώσκομεν· «Καλ. Ἀλλ' δεὶ τοιοῦτός ἐτι Σωκράτης, ὁ Γοργίας σμικρὰ καὶ ὀλίγου ἄξια ἀνερωτᾷ καὶ ἔξελγχει. — Γορ. Ἀλλὰ τι σοι διαφέρει; πάντως οὐ σὴ αὕτη ἡ τιμὴ, ὁ Καλλίκλεις.» κτλ.

Ἐν δὲ τῷ σχολίῳ λέγεται δτε ἡ λέξις τιμὴ σημαίνει βλάβην ζημίαν, ὡς ἐν Ἰλ. Α. 159 «Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ.» Ομως παρ' Ομήρῳ ἡ λέξις τιμὴ σημαίνει πρόστιμον ὡς φαίνεται ἐν Γ. 286· εἶναι δηλ. ἡ ποιὴ τῆς γενομένης βλάβης θεωρουμένη ὡς πρὸς τὸν ἀδικηθέντα, ὅπως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ εἶναι ἡ τιμωρία. Δὲν σημαίνει λοιπὸν βλάβην, ἀλλ' ἀντίτιμον, ἀξίαν βλάβης. Ισως δρθότερον θὰ ἦτο νὰ ἔξαγθη ἡ ἔννοια τῆς λέξεως ἐκ τοῦ σμικρὰ καὶ ὀλίγου ἄξια, καὶ νὰ ἔξηγηθῇ «ἡ ἐκτίμησις αὕτη, ἡ σμικρὰ αὕτη ἄξια».

Ἐν σελίδῃ 135 (469 A) ἀναγινώσκομεν· «Σωκ. Ὁτι οὐ χρὴ οὔτε τοὺς ἀζήλωτους ζηλοῦν οὔτε τοὺς ἀθλίους, ἀλλ' ἔλεσιν». Καὶ ἐν τῷ σχολίῳ ἀναφέρεται ἡ ἔξης παρατήρησις

τοῦ Σχολιαστοῦ, «Ἀζήλωτος γάρ ἐσιν, δστις ἔχει τι, δ μὴ εὐχόμεθα γενέσθαι ἡμῖν, ἄλλως δὲ δ πάθεσιν ἀνηκέστοις ἐνισχύμενος». Τὸ δεύτερον μέρος τῆς παρατηρήσεως ταύτης εἶναι ἀκατανόητον, ἀφ' οὗ διλίγον κατωτέρω δημολογεῖται δτε δικαιώς ἀποκτυννύς τινα δὲν εἶναι ἄθλιος καὶ ἐλεσινός, ἀλλὰ οὐδὲ ζηλωτὸς εἶναι. Οὕτως δὲ ἀζήλωτος δὲν εἶναι βεβαίως δ πάθεσιν ἀνηκέστοις ἐνισχύμενος, καὶ δύναται τις νὰ ὑποπτεύῃ δτε ἐν τῇ παρατηρήσει τοῦ Σχολιαστοῦ πρέπει νὰ γραφῇ ἄθλιος δὲ ἀντὶ ἄλλως δέ.

Ἐν σελ. 253 (502 B) ἡ γραφὴ «Τι δὲ δὴ δημητρὴ αὕτη καὶ θαυμαστὴ, δ τῆς τραγῳδίας ποίησις ἐφ' ὁ ἐσπούδακε;» εἶναι εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὸ σχόλιον 8 δπερ ἔχει οὔτω «Ἐφ' ὁ καθ' ἔλξιν ἀντὶ ἐπὶ τούτῳ δ ἐσπούδακε. Περιπίπτει δὲ δὲ ἀναφορικὴ ἀντωνυμία νὰ ἔχῃ ἐρωτηματικὴν σημασίαν». Αν παραδεχθῶμεν δτε τὸ «ἐφ' ὁ» εἶναι ἵσον πρὸς τὸ «ἐπὶ τίνι;» πρέπει νὰ στίξωμον οὔτω. Τι δὲ δὴ; ὡστε τὸ «ἐφ' ὁ» νὰ μὴ ἦναι ἀναφορικὸν ἀναφερόμενον εἰς τὸ τι. Ορθότερον εἶναι νὰ λειψῇ τὸ σχόλιον 9 καὶ νὰ μείνῃ τὸ σχόλ. 7 καθ' 8 δὲ φράσις ἀναπληροῦται οὔτω· «Τι δέ (ἔσιν ἐκείνῳ) ἐφ' ὁ ἐσπούδακεν δ τῆς τραγῳδίας ποίησις;» Ή δὲ ἔλξις περὶ ἡς γίνεται λόγος ἐν τῷ σχολίῳ, δὲν ἔχει τὸν τόπον τῆς ἐνταῦθα, ἀλλὰ πρέπει νὰ δεχθῶμεν τὴν ἔκφρασιν σπουδάζω ἐπὶ τινι.

Ἐν σελ. 149 (466 E) «Οὐκοῦν ἀποδείξεις τοὺς ῥήτορας νοῦν ἔχοντας καὶ τέχνην τὴν ῥήτορικὴν ἀλλὰ μὴ κοιλακείαν, ἐμὲ ἔξελγχας; εὶ δέ με ἔάστες ἀνέλεγτον, οἱ ῥήτορες οἱ ποιοῦντες ἐν ταῖς πόλεσιν ἢ δοκεῖ αὐτοῖς καὶ οἱ τύραννοι οὐδὲν ἀγαθὸν τούτο κεκτήσονται· ή δὲ δύναμις ἐσιν, ὡς σὺ φές, ἀγαθὸν, τὸ δὲ ποιεῖν ἀγενοῦς δοκεῖ καὶ σὺ δημολογεῖς; κακὸν εἶναι ἢ οὐ;» Ενταῦθα φαίνεται δτε πρέπει νὰ ἔχειται τὸ ἐρωτηματικὸν ἀπαρέμφατον ἔξαρταται ἐκ τοῦ οἴστρου της ἡσθίας.

Ἐν σελ. 145 πρέπει νὰ διορθωθῇ τὸ σχόλιον καθ' δ τὸ χρῆσθαι ἔξαρταται ἐκ τοῦ ἐμάνθανες ἐν τῇ φράσει «λέγοντος γάρ μου βραχέα οὐκ ἐμάνθανες, οὐδὲ χρῆσθαι τὴ διποκρίσει, ήν τοις ἀπεκρινάμην, οὐδὲν οἴστρος της ἡσθίας» διότι τὸ ἀπαρέμφατον ἔξαρταται ἐκ τοῦ οἴστρου της ἡσθίας.

Ἐν σελ. 145 πρέπει νὰ διορθωθῇ τὸ σχόλιον καθ' δ τὸ χρῆσθαι «λέγοντος γάρ μου βραχέα οὐκ ἐμάνθανες, οὐδὲ χρῆσθαι τὴ διποκρίσει, ήν τοις ἀπεκρινάμην, οὐδὲν οἴστρος της ἡσθίας» διότι τὸ ἀπαρέμφατον ἔξαρταται ἐκ τοῦ οἴστρου της ἡσθίας.

Ἐν σελ. 129 (461 A) πρέπει νὰ διορθωθῇ τὸ σχόλιον 1 δπερ λέγει· «Κυρίως ἔπρεπε νὰ εἴπῃ, οὔτω θαυμάστες ὃστε εἴπον· ἐνίστα δημως τὸ ὃστε παραλείπεται» κτλ. Απλὴ ἀνάγνωσις τοῦ χωρίου ἀρκεῖ νὰ πείσῃ περὶ τοῦ ἐναντίου. «Ἐπειδὴ δὲ διλίγον ὑστερον ἔλεγες δτε δ ῥήτωρ τὴ ῥήτορικὴ καν διδίκως χρῆται, οὔτω θαυμάστες καὶ ἡγησάμενος οὐ

συνάδειν τὰ λεγόμενα ἐκείνους εἶπον τοὺς λόγους» κτλ. Τὸ οὕτω ἐνταῦθα συγκεφαλαιοῦ τὰ ἡγούμενα.

Α. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ.

ΠΕΡΙ ΘΥΜΟΥ.

«Οὐκ ἔστιν ὁργὴ, ὡς ἔστιν, φάρμακον.

Ἄλλῃ λέγοι σπουδαῖοι ἀνθρώπου φύλου».

(ΜΕΝΑΝΑΡΟΣ).

Ο παρ’ ἡμῶν καλούμενος θυμὸς, ή τῶν ἀρχαίων δρ γή, εἶνε πάθος τῆς ψυχῆς σφοδρότατον, ἐκρηγνύμενον τάχιστα καὶ ἐν φιπῇ ὀφελκμοῦ, ἐκχυνόμενον εἰς κατάρας, εἰς ὕδρεις, εἰς ἀπειλάς, παρορμῶν εἰς ἐπίθεσιν σφοδράν,

καὶ ἐκβέτον τὸν ἀνθρώπον εἰς μέγιστον κίνδυνον. Πολλάκις ἀνθρώποι ἀπέθανον αἴφνης ἐν μέσῳ παραφορᾶς ἰσχυροῦ θυμοῦ, δι’ ἀποπληξίας τοῦ ἐγκαιφάλου ή τῶν πνευμάτων, ή διὰ ῥήξεως τῆς καρδίας ή τῶν μεγάλων ἀρτηριῶν. Ο θυμὸς ἐνεργεῖ ἐπὶ τοῦ ἐγκαιφάλου ὡς τὰ ἰσχυρότερα πνευματώδη ποτὲ, καταστέλλων καὶ λόγον, καὶ κρίσιν, καὶ βούλησιν, καὶ αἴσθησιν, καθιστῶν τὸν ἀνθρώπον ἀνίκανον νὰ σκεφθῇ καὶ κοίη περὶ τῶν περὶ αὐτὸν, ἀκαταλόγιστον διὰ τὰς ἐπὶ τοῦ παροξυσμοῦ καὶ τοῦ βρασμοῦ τῆς ψυχῆς ὅρμης πράξεις, ὃν πολλάκις οὐδεμίαν ἔχει συνειδήσιν, καὶ ἔξομοιῶν οὕτως αὐτὸν πρὸς τὸν μεθυσμένον, πρὸς τὸν παράφρονα, πρὸς τὰ κτήνη αὐτά. Η θέα τοῦ θυμωμένου εἶνε φρικῶδης· οἱ ὄφαλοι τοῦ ἐξογκοῦνται, γίνονται κατέρυθροι, ὑγραίνονται καὶ ἀστράπτουσι τὸ πρόσωπόν του γίνεται κατέρυθρον καὶ πυρῶδες· αἱ φλέβες τοῦ προσώπου καὶ τοῦ λαμποῦ τοῦ ἐξογκοῦνται καὶ ἔζεχουσιν ὑπὸ τὸ δέρμα ἐν εἰδει τεταμένων σχοινίων· τρέμουσι τὰ χεῖλη τοῦ ἀνορθοῦνται αἱ τρίχες του, τρίζουσιν οἱ δόντες του, καὶ πολλάκις ὄφρος ἔζερχεται τοῦ στόματος καὶ τῶν μυκτήρων τοῦ μεγαλοφωνεῖ, ὕδριζει, καταράται· χάνει τὴν αἴσθησιν

καὶ τὸ λογικόν του, καὶ οὔτε τί λέγει, οὔτε τί πράττει ἡζεύει, οὐδὲ ἐνθυμεῖται ἔπειτα τίποτε, ἀπαράλλακτα ὡς ἂν ἦτο μεθυσμένος ὑπὸ ποτῶν. Ἀλλοτε πάλιν δὲ θυμὸς εἶνε σιωπηλὸς, δόπτε δὲ εἶνε καὶ κινδυνωδέστερος. Τὸ αἷμα τότε ἀπωθεῖται ὅλον πρὸς τὰ κεντρικὰ δργανα, ὥστε τὸ δέρμα γίνεται ὠχρότατον καὶ ψυχρότατον· ἴδιας δὲ ὠχριὰ τὸ πρόσωπον, καὶ διαστρέφεται καὶ ἀλλοιοῦται, ἔνεκα σπασμαδικῶν κινήσεων τῶν προσωπικῶν μυῶν, ὅλον δὲ τὸ σῶμα τρέμει, καὶ δύνανται νὰ ἐπέλθωσι καὶ σπασμοὶ ἐντελεῖς ἐκ τῆς τοικύτης παραφορᾶς.

Ο θυμὸς ἔξαπτεται ἔνεκα ὕδρεως ή ἀδικίας σπουδαίας· καὶ ἀν μὲν δὲ θυμωθεὶς ἔχη ἐνώπιόν του τὸν αἴτιον τῆς παραφορᾶς του, καὶ δύνανται ἐλευθέρως νὰ τὸν τιμωρήσῃ, ἀλοίμονον εἰς αὐτόν! ἀν δημος ἐμποδίζεται εἰς τὴν τιμωρίαν, εἴτε ἐξ ὑπεροχῆς τοῦ ἀντιπάλου, εἴτε παρ’ ἄλλων παρόντων καὶ ἐμποδίζοντων αὐτὸν, τότε στενοχωρεῖται ἐνδομύχως τρομερά, κτυπᾷ ἀσυτὸν, δαγκάνει τὰς χειράς του, ἐνίστε δὲ καὶ εἰς δάκρυα ἀναλύεται· διότι τὸ πάθος ἔχει ἀνάγκην ἔξατμίσεως ὅπωδήποτε. Τινὲς πάλιν, θυμωθέντες ὑπὸ τινος ἰσχυροτέρου, καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ἐκδικηθῶσιν αὐτὸν, ἐκθυμαίνουσι κατ’ ἄλλων ἀδυνάτουν, ή ὑπὸ τὴν ἔξουσίαν των διατελούντων, ἀνθρώπων οὕτω πολλοῖ δέρουσι τὰς γυναικας, καὶ τὰ παιδία, καὶ τοὺς δούλους των, διότι, θυμωθέντες ἐν τῇ ἀγορᾷ, δὲν ἀδυνάθησαν ἐκεῖ νὰ ἐκδικηθῶσι· καὶ ἐπὶ ζῶν δὲ, καὶ ἐπὶ πραγμάτων ἀψύχων ἐνίστε, συμβαίνει νὰ ἐκχύνωσι τὸν θυμὸν των ἀνθρώπων παράφοροι, κακοποιοῦντες ἔλεσινδες πᾶν ἔμψυχον δν, εὐρισκόμενον εἰς τὴν ἔξουσίαν των, ή καταστρέφοντες πᾶν πράγμα, κείμενον πλησίον των.

Ο θυμὸς, εἰπομέν, δύναται νὰ ἐπενέγκῃ στιγματίων τὸν θάνατον ἐπ’ αὐτῆς τῆς παραφορᾶς τοῦ ἀνθρώπου δι’ ἀποπληξίας τοῦ ἐγ-

κράλου ἢ τῶν πνευμόνων, ή διὰ ῥήξεως τῆς καρδίας. Ἀλλὰ καὶ ἀν μὴ ἐπενέγκῃ στιγματίων θάνατον, διαταράσσει τὴν ύγειαν ἰσχυρῶς, καὶ ἐπιφέρει νοσήματα πολλάκις βαρύτατα, ὡς πλευρίτιδα, ἡπατίτιδα, πνευμονίαν, μηνιγγίτιδα, ἐγκεφαλίτιν κ.τ.λ. ὑπάρχουσι δὲ πολλὰ παραδείγματα ἐπιληψίας, ἐπελθούσας ἐνεκκ παραφορᾶς θυμοῦ. Πολλάκις ἀνθρώποι μετὰ θυμὸν σφοδρὸν ἐγένοντο κατακίτρινοι, παθόντες τὸν λεγόμενον ἵπτερον (χρυσῆν). Γυναῖκες, εὐρισκόμεναι εἰς παραφορὰν θυμοῦ, καὶ θυλάσσει κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τὸ κλυθυμηρίζον βρέφος των, ἐπροξένησαν εἰς αὐτὸν νόσημα βαρύτατον καὶ θανατηφόρον, ὡσανεὶ τὸ ἐπότιζον δηλητήριον. Διὰ πλείστων δὲ παρατηρήσεων ἐθεωριώθη δηδη, διὰ διὰ τὴν κρίσιν καὶ τὸν δρθὸν λόγον, καὶ νὰ ἐμπνέωμεν εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν τὰς εὐαγγελικὰς περὶ παρότητος καὶ ἀνεξικαίας ὀργὰς, διδοντες αὐτοῖς ἡμεῖς τὸ παράδειγμα τῆς ἀργησίας, καὶ ἀποφέύγοντες νὰ θυμώνωμεν ἐνώπιον αὐτῶν πρὸς πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ διεγίρῃ τὸν θυμόν. Εάν τὸ εὐθργητὸν καὶ θυμῶδες τοῦ χαρακτῆρος μὴ καταπολημηθῇ ἐπιδεξίως καὶ τελεσφόρως κατὰ τὴν πρυφερὰν ηκικίνην, αὖτάνει καὶ κρατητοῦται κατὰ τὴν νεανικήν, καὶ καθίσταται οὕτω δευτέρᾳ τοῦ ἀνθρώπου φύσις δυσκαταγώνιτος. Διόπερ χρέος ἀπαραίτητον ἔχουσιν οἱ ἐπιφορτισμένοι τὴν ἀγωγὴν τῶν παιδίων νὰ φροντίζωσιν, ὅπως ταῦτα ἀπέγωσι πάσσοις ἀφορμῆς θυμοῦ, προλαμβάνοντες δέσμον οἰόν τε τὰς συγχρήματας μεταξύ των παιδερώδεις ἔριδας, καὶ ἀποτρέποντες πᾶν δὲ, τι δύναται νὰ διερεθίζῃ αὐτά, γίνομενοι δὲ αὐτοῖς παράδειγμα πραττοῦτος πρὸς αὐτά, καὶ προσέχοντες μὴ ποτε θυμωθέντων αὐτῶν, καὶ πατέσποτοι κούνες, συνηθεστάτη εἶναι παρ’ αὐτοῖς ή λύσσα· διότι ἀλλο δὲν κάμνουν οἱ παιδες, ή νὰ λιθοβολοῦν, ἔξερεθίζουν καὶ παντοιοτρόπως παροργίζωσι τοὺς κούνας τῆς γειτονίας δι’ δλης τῆς ἡμέρας.

Τοιούτων δύντων τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ

θυμοῦ, εὐκόλως κατανοεῖ ἔκαστος, διὰ δρεῖλας πάστων νὰ καταβάλλῃ προσπάθειαν πρὸς ἀποφυγὴν παντὸς δ, τι δύναται νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς ψυχικὸν πάθος, τοσοῦτον πολέμιον εἰς τὴν ύγειαν καὶ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου. Ἰδίως μάλιστα πρέπει νὰ καταβάλληται μεγίστη φροντὶς παρὰ τοῖς παιδίοις, ὅπως ἐνορίει καταστρέφεται ή ἔμφυτος αὐτῶν πρὸς τὸν θυμὸν κλίσις, καὶ ἐκ τῶν κυριωτάτων μελημάτων τῆς καλῆς αὐτῶν ἀνατροφῆς πρέπει νὰ ἔναι τὸ νὰ συνηθίζωνται ταῦτα ἐξ ἀπαλῶν δύνηων εἰς τὴν ἀποφυγὴν τοῦ θυμοῦ. Πρέπει δὲ ν’ ἀντιτάσσωμεν πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ κακοῦ οὐχὶ τὴν βίαν, διότι μέσον ἀθλέστερον καὶ κινδυνωδέστερον τούτου δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ τὴν κρίσιν καὶ τὸν δρθὸν λόγον, καὶ νὰ ἐμπνέωμεν εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν τὰς εὐαγγελικὰς περὶ παρότητος καὶ ἀνεξικαίας ὀργὰς, διδοντες αὐτοῖς ἡμεῖς τὸ παράδειγμα τῆς ἀργησίας, καὶ ἀποφέύγοντες νὰ θυμώνωμεν ἐνώπιον αὐτῶν πρὸς πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ διεγίρῃ τὸν θυμόν. Εάν τὸ εὐθργητὸν καὶ θυμῶδες τοῦ χαρακτῆρος μὴ καταπολημηθῇ ἐπιδεξίως καὶ τελεσφόρως κατὰ τὴν πρυφερὰν ηκικίνην, αὖτάνει καὶ κρατητοῦται κατὰ τὴν νεανικήν, καὶ καθίσταται οὕτω δευτέρᾳ τοῦ ἀνθρώπου φύσις δυσκαταγώνιτος. Διόπερ χρέος ἀπαραίτητον ἔχουσιν οἱ ἐπιφορτισμένοι τὴν ἀγωγὴν τῶν παιδίων νὰ φροντίζωσιν, ὅπως ταῦτα ἀπέγωσι πάσσοις ἀφορμῆς θυμοῦ, προλαμβάνοντες δέσμον οἰόν τε τὰς συγχρήματας μεταξύ των παιδερώδεις ἔριδας, καὶ ἀποτρέποντες πᾶν δὲ, τι δύναται νὰ διερεθίζῃ αὐτά, γίνομενοι δὲ αὐτοῖς παράδειγμα πραττοῦτος πρὸς αὐτά, καὶ προσέχοντες μὴ ποτε θυμωθέντων αὐτῶν, καὶ πατέσποτοι κούνες, συνηθεστάτη εἶναι παρ’ αὐτοῖς ή λύσσα· διότι ἀλλο δὲν κάμνουν οἱ παιδες, ή νὰ λιθοβολοῦν, ἔξερεθίζουν καὶ παντοιοτρόπως παροργίζωσι τοὺς κούνας τῆς γειτονίας δι’ δλης τῆς ἡμέρας.

σει εἰς τὰ παιδία, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑγείαν τῶν παιδαργούντων προφυλάσσει ἀπὸ τῶν κακῶν τοῦ θυμοῦ ἀποτελεσμάτων.⁷ Οσοι τῶν διδασκάλων, μὴ συνθίσαντες νὰ κρατῶσι τὸν θυμόν των, παραφέρονται ὑπ’ αὐτοῦ πολλάκις τῆς ἡμέρας (διότι δὲν ἐλλείπουσιν αἱ πρὸς τοῦτο διδόμεναι ὑπὸ τῶν παιδῶν ἀφορμαῖ), οὗτοι πάσχουσιν ὅλοι ἀνεξαιρέτως τὴν ὑγείαν, καὶ καθίστανται ἐντὸς ὀλίγου καχεκτικοὶ καὶ ἄθλιοι.

Κατὰ δὲ τὴν νεανικὴν ἡλικίαν ἔξασκει μεγίστην εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐπιφέροντα τὸ λογικὸν, καὶ μόνον αὐτὸ δύναται ν’ ἀντιταχθῇ τύτε κατὰ τοῦ θυμοῦ. Ο νέος, δὲ καθεκάστην ἔχων ἀφορμὰς νὰ παραδίδηται εἰς παραφορὰς θυμοῦ, δύναται νὰ δαμάσῃ ἑαυτὸν, καὶ νὰ καταπνίξῃ τὸ πάθος του, ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ θέλησιν ἰσχυρὸν δύναται μάλιστα, ἀν ἐντελῶς κατανοήσῃ τοὺς κινδύνους, εἰς οὓς ἐμβάλλει αὐτὸν τὸ ἀποτρόπαιον τοῦ θυμοῦ πάθος, νὰ μεταβληθῇ ἀπὸ ὅργιλου καὶ δέσυχολου εἰς ἀδργήτον καὶ πρᾶσον, καὶ αἱ ἔδιαι παραφοραὶ του, χρησιμεύουσαι εἰς αὐτὸν ὡς μαθήματα καὶ ὡς ἀφορμαῖ τελειοποίησεως, οὐκ ὀλίγον συντελοῦσιν εἰς τὸ νὰ καταστήσωσιν αὐτὸν κύριον τῶν παθῶν του, καὶ ἵκανὸν νὰ μένῃ ψυχρότατος ἀπέναντι παντὸς κινδύνου, καὶ ν’ ἀντιτάσσηται ἀκλόνητος καὶ φοβερὸς κατὰ πάσης βίας ἢ ἐπιθέσεως.

Κατὰ δὲ τὴν ἀκμάζουσαν ἡλικίαν ἡ πρὸς τὸν θυμὸν κλίσις δὲν δύναται πλέον νὰ ἐλαττωθῇ, δύναται δῆμος διὰ διαφόρων μέσων νὰ οἰκονομηθῇ. Οὕτω δέοντα ν’ ἀπομακρύνωνται πᾶσαι αἱ ἀφορμαῖ, δῆται δύνανται νὰ διεγέρωσι τὸν θυμόν, μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας, ὡς ἀπὸ ἔνα ἔρρωστον ἀπομακρύνονται πάντα τὰ δυνάμενα νὰ τὸν βλάψωσι φαγητά. Πρὸς δὲ τούτοις ἡ περὶ τὴν τροφὴν κατάλληλος δίαιτα ἔξασκει σωτήριον ἐπιφέροντα κατὰ τὴν περίστατιν ταύτην, κατευνάζουσα τὸ δέσυχολον τοῦ ἄνθρωπου. Οὕτως ὡφελιμώτατον εἰ-

ναι εἰς τοὺς θυμώδεις ν’ ἀπέχωσιν ὅσον οἶν τε ἀπὸ τὰς λίαν θρεπτικὰς καὶ ἐρεθιστικὰς τροφὰς, ἀπὸ τὰ κρέατα, τὰ ἀρώματα καὶ τὰ πνευματώδη ποτά· νὰ μεταχειρίζωνται δὲ πρὸ πάντων φυτικὰς τροφὰς καὶ καθαρὸν ὕδωρ· διότι ὅσον μετριάζεται τοῦ σώματος ἡ εύτονία, τοσοῦτο κατευνάζεται καὶ τοῦ χαρακτῆρος ἡ δέξιτης. Εἶναι ὅντως σαραπηρημένον, διότι οἱ αἴματάδεις καὶ πληθωρικοὶ ἀνθρωποι ὑπόκεινται πολὺ συνηθέστερον εἰς τὰς παραφορὰς τοῦ θυμοῦ. Διὰ τοῦτο εἶναι ὡφελιμώτατον εἰς τούτους νὰ ἐνεργῶσιν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀφαίμαξιν μετρίαν, νὰ ποιῶνται χρῆσιν συχνὴν ἐλαφρῶν καθαρούν, νὰ διεγοργᾶσι καὶ νὰ ὑδατοποτῶσι, καθόσον παρ’ αὐτοῖς ἡ πλεονάζουσα ποσότης τοῦ αἵματος ἐπιφέρει παραφορὰς θυμοῦ ἐπὶ τῇ ἐλαχίστη διδόμενη ἀφορμῇ, ἥτις παρ’ ἄλλου, μὴ πληθωρικοῦ, ἥθελε θεωρηθῆ μετὰ μεγίστης ἀταραξίας.

Σὺν τῇ σωματικῇ δὲ ταύτῃ διαιτὴ ὡφελιμωτάτην εἶναι καὶ ἡ τῆς ψυχῆς ἐπιμέλεια. Αὕτη δὲ συνίσταται εἰς τὴν ἐπικράτησιν τοῦ δρθοῦ λόγου καὶ τῆς φρονήσεως, καὶ εἰς τὴν τερεάν θέλησιν τοῦ νὰ δίδωμεν τόπον τῇ ὁργῇ, κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ ν’ ἀσκῶμεν ἐπιμόνως τὰ τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας παραγγέλματα, τὴν πραότητα, τὴν μακροθυμίαν, τὴν ἀνεξικακίαν, τὴν τοῦ πλησίον ἀγάπην, κτλ. κτλ.

‘Οπόταν δέ τις, καὶ μεθ’ ὅλας τὰς προφυλάξεις καὶ ὑπεκφυγάς, μὴ δυνηθῇ ν’ ἀποφύγῃ τὸ κακόν (διότι τέλος πάντων εἰμεθα ὅλοι ἄνθρωποι καὶ ἔχομεν αἷμα εἰς τὰς φλέβας μας), καὶ τύχῃ νὰ παραδοθῇ εἰς σφοδρὰν θυμοῦ παραφορὰν, πρέπει κατόπιν νὰ φροντίσῃ σπουδαίως περὶ τῆς ὑγείας του· διότι ἡ βλάβη αὐτῆς, μετὰ σφοδρὸν θυμὸν, εἶναι σχεδὸν ἀφευκτός. Πολλάκις ἐπῆλθον νόσοι βαρεῖαι κατόπιν παραφορᾶς θυμοῦ, καὶ ἀπέβησαν ὀλέ-

θριαί. Τὸ κάλλιστον δὲ τῶν μέσων, ἀτινα δύνανται νὰ προλάβωσι τὰ κακὰ τοῦ θυμοῦ ἀποτελέσματα, εἰνε ἡ φλεbotομία, γινομένη μετὰ τὴν συγκίνησιν· διότι διὰ τῆς ἔξαγωγῆς δλίγου αἷματος κατευνάζεται ὁ ἐρεθισμὸς τοῦ κυκλοφορικοῦ συστήματος καὶ ἡ διέγερσις τῶν νεύρων. Πρέπει δὲ συνάμα ν’ ἀναπαυθῇ κατ’ οἶκον, καὶ ν’ ἀπασχολήσῃ τὸν νοῦν του εἴτε διὰ μελέτης τινὸς, εἴτε δι’ εὐχαρίστου συναναστροφῆς, νὰ πίνῃ δὲ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ποτόν τι δροσιστικὸν, ὡς λειμονάγαν, βυσσινάδαν κτλ. Ἐν ἀνάγκῃ δὲ νὰ λάβῃ καὶ ἐλαφρόν τι καθάρσιον. Ὁλεθριωτάτη εἶναι ἡ παρὰ τοῖς ἡμετέροις ἐπικρατοῦσα κοινῶς συγκίνησι τοῦ νὰ προσπαθῶσι νὰ λησμονήσωσι τοῦ θυμοῦ τὰ αἴτια διὰ τῆς μέθης συγχόντατα ἀληθῶς βλέπομεν ἀνθρώπους, οἵτινες, ἀφοῦ θυμωθῶσιν ἐκ τινος ἀφορμῆς, παραδίδονται εἰς πόσιν οἶνου ἡ πνευμάτων, ἵνα διὰ τῆς μέθης καταβάλωσι τὴν δργήν των. Ἄλλα, ὡς ὑποδείξαμεν ἀνωτέρω, ὁ θυμὸς δὲν εἰνέ τι ἄλλο ἡ μέθη, ἐκ ψυχικοῦ ἐρεθισμοῦ ἐγειρομένη. Ἀρχαὶ δὲν εἶναι διόλου φρόνιμον πάλιν διὰ μέθης νὰ γίνηται προσπάθεια καταπολεμήσως αὐτοῦ. Ο οἶνος καὶ τὰ πνευματώδη ποτά, καθ’ ὃ ἐνεργοῦντα ἐρεθιστικῶς ἐπὶ τοῦ ἀγγειώδους καὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ἐπιπροσθέτουσιν εἰς τὸν ἐκ τοῦ θυμοῦ παραγγέλματα, τὰ τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας παραγγέλματα, τὴν πραότητα, τὴν μακροθυμίαν, τὴν ἀνεξικακίαν, τὴν τοῦ πλησίον ἀγάπην, κτλ. κτλ.

—
‘Υπάρχει ἔτερόν τι πάθημα ψυχικὸν, ἀνάλογον καὶ λίαν συγγενὲς μὲ τὸν θυμὸν, ἀλλ’ ὑψηλότερον καὶ εὐγενέστερον αὐτοῦ, ἡρεμον δὲ καὶ ἀθρόυσον, καὶ ἐνεργοῦν μετὰ λόγου καὶ περισκέψεως· εἶναι δὲ τοῦτο ἡ λεγομένη

ἀγανάκτη της ιστορίας, ἐμπνεομένη ὑπὸ τῆς ἀδικίας, τῆς καταπίεσεως τοῦ ἀσθενοῦς, τῆς σκληρότητος. Ἀγανάκτει π. χ. δ ἄνθρωπος βλέπων τὸν πλούσιον ἀδικοῦντα τὸν πτωχὸν, τὸν ἴσχυρὸν κακοποιοῦντα τὸν ἀσθενῆ, τὴν ἀμάθειαν καὶ ἀγυρτίαν παραγκωνίζουσαν τὴν πτωχὸν καὶ σώφρονα ἐπιστήμην, τὴν κακίαν θριαμβεύουσαν τῆς ἀρετῆς ἀγανάκτει, βλέπων τινὰ κακοποιοῦντα ἀνιλεῶς τὸ κτήνος του· ἀγανάκτει ὁ ἀτίμως καὶ ἀδίκως συκοφαντούμενος ἀθώος ἀγανάκτουσιν οἱ πολίται· κατὰ τῶν καταχρωμένων τῆς ἔξουσίας των ἀρχόντων.

‘Η ἀγανάκτης οὐδεμίαν φέρει σφοδρὰν συγκίνησιν, οὐδεμίαν τῆς ὑγείας βλάβην, καὶ, ἄγουσα τὸν ἄνθρωπον ἡρέμα καὶ μετὰ περισκέψεως εἰς τὴν τῶν καταλλήλων καὶ τελεσφόρων πρὸς καταπολέμησιν τῆς κακίας μέσων ἐφαρμογὴν, γρηγορεύει ὡς τὸ εὐγενὲς ἐλατήριον πολλῶν μεγάλων καὶ δικαίων πράξεων.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΑΔΕΚΑΣΤΟΝ.

‘Ο Πλούταρχος ἀναφέρει ἐν βίῳ τοῦ Ἀριστείδου (IV), διότι οὗτος, ἐκλεχθεὶς ποτὲ ἐπιμελητής τῶν δημοσίων προσόδων, ἀπεδεκνυεν, διέ τοις μόνον οἱ ἐπ’ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ πρὸ αὐτοῦ, ὑπάρχαντες ἀρχοντες ἐπεφερείσθησαν πολλὰ χρήματα, καὶ μάλιστα ὁ Θεμιστοκλῆς, περὶ οὐ ἔλεγε:

«Σοφὸς μὲν ὁ ἀνήρ, τῆς δὲ χειρὸς οὐ κρατῶν»

Διόπερ ὁ Θεμιστοκλῆς, συνενώσας πολλοὺς κατὰ τοῦ Ἀριστείδου τὴν ἡμέραν, καθ’ ἣν οὗτος ἔδιδε λόγον τῆς διαγειρίσεως του, κατώρθωσε νὰ τὸν κατηγορήσῃ καὶ νὰ τὸν ηηρύζῃ ἔνοχον κλοπῆς. ‘Ἄλλ’ θύμως, ἀγανακτησάντων ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ ταύτη τῶν προ-

χόντων τῆς πόλεως, οὐ μόνον ἀπολλάγη ὁ Ἀριστείδης τῆς χρηματικῆς ποινῆς, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐξελέχθη ἐπιμελητὴς τῶν δημοσίων προσόδων. Προσποιούμενος δὲ, ὅτι μετεμελήθη διὰ τὴν προτέραν του αὐστηρότητα, καὶ δεικνύμενος μαλακώτερος κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην περίοδον, ἀρεστὸς ἦτο πρὸς τοὺς κλέπτοντας τὰ κοινὰ, οὔτε ἐξελέγχων αὐτοὺς, οὔτε ἀκριβολογῶν, ὥστε οὗτοι, καταγοραθέντες ἐκ τῶν δημοσίων χρημάτων, ὑπερπήνουν τὸν Ἀριστείδην, καὶ συνίστων αὐτὸν πρὸς τὸν λαὸν, προσπαθοῦντες νὰ ἐκλεχθῇ καὶ πάλιν ἄρχων. Ἐνῷ δ' ἐπρόκειτο νὰ τὸν ἐκλέξωσιν, οὔτος ἐπετίμησε τοὺς Ἀθηναίους, εἰπὼν, « Ὅτε πιστῶς καὶ καλῶς σᾶς ὑπηρέτησα, μὲν ἐπροπλακίσατε τόρα δὲ ὅπου πολλὰ τῶν κοινῶν παραβλέπων κλαπέντας, σᾶς φρίνομαι θαυμαστὸς πολίτης. Αἰσχύνομαι λοιπὸν ἐγὼ μᾶλλον διὰ τὴν παρούσαν τιμὴν ἢ διὰ τὴν προτέραν καταδίκην, σᾶς συλλυπούμαι δὲ, διότι ἐνδοξότερον τοῦ σώζειν τὰ δημόσια θεωρεῖτε τὸ χαρίζεσθαι τοῖς πονηροῖς ». Ταῦτα δ' εἰπὼν καὶ τὰς κλοπὰς ἐξελέγχας, τοὺς μὲν τότε ὑπὲρ αὐτοῦ φωνάζοντας καὶ βεβιοῦντας ἀπεστόμισε, ἀπῆλαυσε δὲ τὸν ἀληθινὸν καὶ δίκαιον ἔπαινον τῶν εὖ φρονούντων.

ΔΥΚΟΥΡΓΟΥ ΑΥΤΑΠΑΡΗΣΙΣ.

Ο Πλούταρχος ἀφηγεῖται ἐντῷ βίῳ τοῦ Λυκούργου (III), ὅτι οὗτος, ἀπομανόντος τοῦ Πολυδέκτου, βασιλέως τῆς Σπάρτης καὶ ἀδελφοῦ του, διεδέξατο τὸ κατ' ἄρχας αὐτὸν εἰς τὴν βασιλείαν. Ἐπειδὴ δὲ βραδύτερον ἀγεκαλύφθη ὅτι ἡ χήρα τοῦ Πλούταρχου ἦν ἔγκυος, ὁ Λυκούργος διεκήρυξεν, ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἐβασίλευεν ἐν δύναμι τοῦ μέλλοντος νὰ γεννηθῇ παιδίου, ἀν τοῦτο ἦτο ἄρρεν. Καὶ ἐπειδὴ ἡ γυνὴ παρήγγειλε κρυφάς πρὸς τὸν Λυκούργον, ὅτι ἔτοιμος ἦτο νὰ διαφεύρῃ τὸ

κυριφορούμενον ἔμβρυον καὶ συζευχθῇ μετ' αὐτοῦ βασιλεύοντος τῆς Σπάρτης, ὁ Λυκούργος αὐτὴν μὲν ἐμίστησεν, δὲν ἤναντιώθη δὲ πρὸς τὸ μήνυμά της, ἀλλὰ, προσποιηθεὶς, ὅτι ἐπαινεῖ καὶ δέχεται τὴν πρότασίν της, εἶπεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ λάθῃ αὐτὴ ἐξαμβλωτικὰ φάρμακα, νὰ φθείρῃ οὕτω τὴν ὑγείαν τῆς καὶ νὰ κινδυνεύσῃ τὴν ζωὴν της διότι αὐτὸς θέλει φροντίσῃ, ἵνα ἐξαλειφθῇ ἐκ τοῦ μέσου τὸ γεννηθέν. Οὕτω δὲ διαβουκολήσας τὴν γυναῖκα μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ τοκετοῦ, ὡς ἔμαθεν, ὅτι ἐκοιλοπόνει, ἐπειρψεν εἰς τὸν κιτῶνα ἐπόπτας καὶ φύλακας, πρὸς οὓς διέταξεν, ἐκνὰ μὲν γεννηθῆ θήλυ, νὰ παραδώσωσιν αὐτὸς πρὸς τὰς γυναῖκας, ἐλὰ δὲ ἄρρεν, νὰ τὸ φέρωσι πρὸς αὐτὸν καθ' οἰανδήποτε ὕραν καὶ στιγμάν. Ἐπιτυχεὶς δὲ, ἐνῷ αὐτὸς ἐδείπνεις μετὰ τῶν ἀρχόντων, νὰ γεννηθῇ ἄρρεν, καὶ εἰσῆλθον οἱ ὑπηρέται, κομίζοντες πρὸς αὐτὸν τὸ βρέφος. Ο δὲ, δεξαμένος, ἐπέδειξεν αὐτὸς πρὸς τοὺς παρόντας καὶ εἶπεν « Βασιλεὺς ἐγγενήθη ἡμῖν, ὁ Σπαρτιάται », κατέκλινε δ' αὐτὸς εἰς τὴν βασιλικὴν θέσιν, καὶ τὸ δώματος Χαρίλαον, διότι πάντες ἤσαν περιχαρεῖς, θαυμάζοντες τὸ φρόνημα καὶ τὴν δικαιοσύνην τοῦ Λυκούργου.

ΠΑΡΑΔΟΞΟΙ ΑΝΤΙΠΑΘΕΙΑΙ.

Τὸ πάρχουσιν ἄτομα, λειποθυμοῦντα ἐκ τῆς δύσης τῶν ὁρῶν, καὶ ἀρεσκόμενα εἰς τὰς δύσης τοῦ νεαρίου καὶ τῶν κρίνων. Διοικητὴς δροσυλάκων κατελαμβάνετο ὑπὸ σπασμῶν ἐπὶ τῇ θέᾳ ὀλοντοῦ κυπρίνου, καὶ κυρία τις ἐπασχε ταῦτα, ἀμα ἔβλεπε καραβίδα φημένην. Ο ἐν Ροτερδάμῃ γεννηθεὶς Ἐρασμος τοσοῦτον ἀπεστρέφετο τοὺς ἰχθύς, ὥστε καὶ μόνη ἡ δύσης αὐτῶν τῷ ἐπροξένει πυρετόν. Κατὰ τὸν Ἀμβρόσιον Παρὲ, ἔξοχόν τι πρόσωπον ἐπιπτεν εἰς λειποθυμίαν, ἀμα παρετίθετο εἰς τὴν τράπεζαν ἔγγελυς. Ο Ιωσήφ Σκαλίγηρος καὶ ὁ

Πέτρος Δαπόνο οὐδέποτε ἔφαγον γάλα. Ο Καρδάνιος ἀπεστρέφετο τὰ ὡάδας ὁ Ιούλιος Καϊσαρ Σκαλίγηρος τὸ κάρδαμον. Λαδίσιλαος Ἱαγελλόν, δι τῆς Πολωνίας βασιλεὺς, τὰ μῆλα ἀν δὲ ὠσφρούνετο μῆλα δι γραμματεὺς τοῦ Φρανσουά Α' Δουσὲν, τῷ ἐπήρχετο ἀφθονωτάτη ἐπίσταξις. Ἐφέτος ὁ Γ' δὲν ἤδυνατο νὰ διαμείνῃ ἐν δωματίῳ, ἐν ὁποῖοι τοῦ θαυματουργοῦ, ἀλλὰ διατάχεις τὴν αὐτὴν ἀπέχειν ἡσθάνετο καὶ δι στρατάρχης δούξ τοῦ Σχεμπέγρη, διοικητὴς τοῦ Λαγγεδόν δι αὐτοκράτωρ Φερδιδάνδος ἐπέδειξεν ἐν Ἰνσπρουκ πρὸς τὸν καρδινάλιον τῆς Λαραΐνης εὐγενῆ τινα, τοσοῦτον φοβούμενον τοὺς αἰλουρούς, ὥστε τῷ ἐπήρχετο ἐπίσταξις, ἀμα ἤκουε μόνον τὴν φωνὴν του μακρόθεν. Ο Κ. Δελάνκη, σύμβουλος ἐν Βορδιγάλη, ἀναφέρει, δι τὴν ἐγγύωσιν ἐντιμότατον πρόσωπον, διπερ τοσοῦτον ἐφοβήθη ἐπὶ τῇ θέᾳ ἀκανθοχοίρου, ὥστε ἐπὶ δύο δια τὴν ἐνόμιζεν, δι τὰ ἐντόσθιά του κατεβιβρώσκοντο ὑπὸ τοιούτου ζώου. Προσέτει δὲ διηγεῖται, δι τε εἴδεν εὐγενῆ γενναιότατον, δι τε είχε τὸ θάρρος ν' ἀντιπαραταχθῇ ξιφήρης πρὸς ποντικόν. Ο Ιούλιος Καϊσαρ Σκαλίγηρος ἀναφέρει, δι τι Γάσκων εὐγενὴς τοσοῦτον ἐφοβεῖτο τὸν ἥχον λύρας, ὥστε δσάκις ἤκουε τοιούτον, τῷ ἐπήρχετο ἐπειξις πρὸς οὐρησιν ἐκαμαν τὴν δοκιμὴν τούτου δι' ἐπαίτου, δι τοιούτον ὑπὸ τὴν τράπεζαν μόλις οὗτος ἤρχισε νὰ κρούῃ τὴν λύραν, καὶ πάραυτα ἐξῆλθεν, ἐπειχθεὶς πρὸς οὐρησιν. Τὸ πάρχουσιν ἀνθρωποι, μὴ δυνάμενοι νὰ ἴδωσιν ἀράχην. Ο Κ. Βάγνειρ, ψαρικυνηγὸς τοῦ Ἀννόβερο, κατελαμβάνετο ὑπὸ ἀτονίας καὶ ἐφευγεν, δσάκις ἔβλεπε χοιρίδιον ψημένον. Τόσον διλόσορος Χρύσιππος ἀπεχθάνετο τὰς ὑποκλίσεις, ὥστε ἐπιπτε τάτω, δσάκις τὸν ἐχαιρέτων. Παραδοξότατον δὲ καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ Φερδιδάμη γεννηθεὶς εἰς τοὺς Αλκαντάρας ἔπιπτεν εἰς συγκοπὴν, ἀμα ἤκουε προφερομένην τὴν λέξιν μαλ-

λογ, εἰ καὶ τὸ φόμεμά του ἦτον μάλλινον.
(Κατὰ τὸ γαλλικόν).

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ

ΝΕΚΡΟΦΟΡΟΣ ΑΜΑΣΑ.

Λεπτομερῶς περιγράφει ὁ Σικελιώτης Διδόδωρος ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ἱσορίας του τὴν θαυματηρὰν ἀρμάμαξαν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, τὴν λαμπροτέραν καὶ πλουσιωτέραν ἐξ οσων ἡ ιστορία ἀναφέρει, περὶ ἦς δι τὸν Αθήναιος ἐν Δειπνοσοφίσταις λέγει δι « δι τὸν Ιερώνυμος δικαίαν ἐκτίσατο δόξαν, τὴν κομίσασαν τὸν Αλεξάνδρου νεκρὸν ἐξεργασάμενος ἀρμάμαξαν ».

Τῷ 324 ἔτος π. Χ. δι Ασιδαῖος, ἐπιφορτισθεὶς νὰ μετακομίσῃ ἀπὸ Βασιλῶνος εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διὸς Ἀμμινος τὸ σῶμα τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐξεπλήρωσε τὸ θλιβερὸν τοῦτο καὶ εύσεβες καθῆκον.

Ἀγάλογον τοῦ σώματος τοῦ μεγάλου ἀδρὸς κατεσκευάσθη φέρετρον ἐκ χρυσοῦ καθαροῦ, καὶ ἐπληρώθη δι' ἀρωμάτων πολυτιμῶν, ἔγνωθεν δ' αὐτοῦ ἐτέθη πλάξις ἐπίστης χρυσῆ, περὶ ἦν ἡμέρασθησαν παραπετάσματα ἐκ πορφύρας χρυσοστίκτου, περικαλύπτοντα τὸ φέρετρον καὶ φέροντα ἀνηρτημένα κατὰ μήκος τὸ ὅπλα, ἄτινα δι τὸν Αλεξανδρὸς μετεχειρίσθη κατὰ τὰς τελευταῖς αὐτοῦ μάχας. Οὕτω συσκευασθὲν τὸ φέρετρον τούτο ἐτέθη ἐπὶ ἀρμάμαξης λιθοκολλήτου, κατασκευασθείσης εἰς σχῆμα ναοῦ, ὀκτὼ μὲν πλάτος, δώδεκα δὲ πήχεων ὑψος ἐχούσης. Τὸ πλάτος τοιούτου θολωτὴν δε σκιάδα τοῦ ναοῦ τούτου ὑψοῦτο θρόνος χρυσοῦς, κοσμούμενος διὰ κεφαλῶν φανταστικῶν ζώων, φερόντων ἐν τοῖς στόμασι κρίνους χρυσοῦς, ἀφ' ὧν ἡρτῶντο τρόπαια ἐξ ὅπλων. Περὶ δὲ τὴν ὁροφὴν ἦν ἐντεταμένον σχοινίον φέρον σειρὰν κωδωνίσκων, δρισμένων εἰς προσαγγελίαν τῆς ἀφίξεως τῆς κηδείας. Εἰς ἑκάστην δὲ τῶν τεσσάρων γωνιῶν ἵστατο ἀνὰ μία γυναι-

κοποιημένη Νίκη φέρουσα στέφανον εἰς τὴν χεῖρα.

Οὐ ναδές περιεκυκλοῦτο ὑπὸ χρυσοῦ περιστυλίου ἐκ κιόνων ἴωνικῆς τάξεως, ἔσωθεν δὲ τοῦ περιστυλίου ἡσαν ἐντεταμένα παραπετάσματα χρυσούφραντα, δακτύλου πάχος ἔχοντα, ἀποτελοῦτα τὸν τοῖχον τοῦ ναοῦ. Ὑπὲρ τὸν θόλον δὲ ἦν ἡπλωμένη δόθόνη χρυσούφραντος, ἐφ' ἣς ἔκειτο στέφανος ἐκ κλάδου ἐλαίας ἐπιστες χρυσοῦ.

Τὸ ἐφόλκισν τοῦ ἀρμάτος εἶχε ρυμοὺς δύο καὶ τροχοὺς τέσσαρας, ὃν αἱ ἀκτίνες καὶ αἱ πόδιαι ἡσαν κεχρυσωμέναι, αἱ δὲ ἄκραι τῶν ἀξόνων χρυσαὶ οὖσαι παρίστων κεφαλὰς λεόντων φερούσας ἐν τῷ στόματι αἰχμὴν λόγχης. Ἐσύρετο δὲ τὸ ἄρμα ὑπὸ ἡμιόνων ἐξήκοντα τεττάρων ἵσων κατά τε τὸ ἀνάστημα καὶ τὴν δύναμιν, ἐκάτη δὲ αὐτῶν ἔφερεν ἐπὶ κεφαλῆς στέφανον κεχρυσωμένον, εἰς δὲ τὸν χαλινὸν κωδωνίσκον χρυσοῦν, περὶ δὲ τὸν τράχηλον περιδέραιον λιθοκόλλητον.

Τὸ θυμάτιον τοῦτο ἄρμα ἐφείλκυσε κατὰ τὴν ἀναγώρησίν του καὶ καθ' ὅδὸν ἀπειρον πλῆθος θεατῶν. Ἐκτὸς δὲ τῶν στρατιωτῶν προηγοῦντο καὶ εἴποντο αὐτοῦ πλῆθος ἐργατῶν, οἱ μὲν πρὸς ἐπανόρθωσιν τῶν τυχαίων καθ' ὅδὸν συμβοησμένων φθορῶν, οἱ δὲ πρὸς ἔξομάλυνσιν τῶν ὅδῶν.

Αὐτὸς δὲ ὁ Ἀριδαῖος, ὅτις κατέτριψε δύο ὅλα ἔτη πρὸς ἑτοιμασίαν τῆς ἐπικηδείου ταύτης πομπῆς, παρέπεμψεν αὐτὴν ἀπὸ Βαθύλανος μέχρις Αἰγύπτου. Πρὸς ὑπάντησιν αὐτῆς ἥλθεν ὁ Πιτολεμαῖος εἰς Συρίαν, καὶ, ἐπιτραπεῖς τὴν καθοδήγησιν αὐτοῦ, ὕμοσε νὰ φέρῃ τὸν νεκρὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου, οὐχὶ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διὸς Ἀρμανος, ἀλλ' εἰς Ἀλεξάνδρειν, πόλιν ἰδρυθεῖσαν ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ βασιλέως; καὶ ἐκ τῶν ὀρχιστέρων τοῦ κόσμου πάλεων γενομένην παρ' αὐτοῦ. Ἐνταῦθα δὲ ὁ Πιτολεμαῖος ἴδρυσκτο ἵερὸν εὑρὼν καὶ μεγαλο-

πρεπὲς, ὅπερ ἐθεωρήθη ἄξιον τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἐν αὐτῷ κατέθεσε τὸ σῶμα, συνοδεύσας τὸ τελευταῖον τοῦτο καθηκον διὰ θυτῶν καὶ ἀγώνων ἐπικηδείων.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΚΑΝΘΙΝΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ.

Τις τῶν Χριστιανῶν ἀγνοεῖ, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μετὰ τὴν εἰς τοὺς στρατιώτας παραδοσιν ἐστεφανώθη μετ' ἀκανθίνου στεφάνου; μέχρις ὅμως πρὸς ὀλίγου ἡγεμονὸν ἐκ τίνος δένδρου ὁ στέφανος οὗτος εἶχε πλεχθῆ, ὡστε μεταξὺ τῶν Θεολόγων καταγινόμενοί τινες εἰς βοτανικὰς ἐρεύνας, ἐπροσπάθουν νὰ μάθωσι τὸ εἶδος τοῦ φυτοῦ τούτου. Διάφοροι ἐπιστήμονες, ἐν μέρει Θεολόγοι, ἐν μέρει περὶ τὴν βοτανικὴν καταγινόμενοι, μεταβάντες εἰς τὴν ἀγίαν τῶν Ἱεροσολύμων πόλιν, προσήλωσαν τὴν προσοχὴν αὐτῶν, ὅπως ἐξακριβώσωσι τὸ εἶδος τοῦ φυτοῦ τούτου. Ἀνεκάλυψκεν δὲ ὅτι τὸ κυριώτερον ἀκανθίθοφόρον δένδρον, οὗτοις τὰ κέντρα ἔχουσι μῆκος ἑνὸς περίπου δακτύλου δέξυτατα, ἐκφύονται δι' εὐλυγίστων κλώνων, δυναμένων νὰ χρησιμεύσωσι πρὸς πλοκὴν στεφάνου, εἰναι ἐν εἶδος Ζυζυφίας, φυόμενον ἐν τοῖς πλείστοις κήποις, ὡς καὶ αὐτομάτως εἰς τὰς πεδιάδας τῆς ιερᾶς ταύτης πόλεως. Ἐπειδὴ δὲ παρεδέχθησαν τὸ φυτὸν τοῦτο ὡς ἐκεῖνο, ὅπερ ἐχρησίμευσε πρὸς πλοκὴν τοῦ ιεροῦ ἀκανθίνου στεφάνου, ἐπωγομάσθη τὸ δένδρον τοῦτο πρὸς μνήμην τῆς χρήσεως Ziziphus Spina Christi, seu Rhamnus Spina Christi — Cristdorn — Spina Alba.

Ο ἐν Leide Καθηγητὴς K. W. Pleyte ἐδωρήσατο, τῇ μεσολαβήσει τοῦ K. Ἐρν. Δουτίλ, εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου σπουδαιότατον αὐτοῦ σύγγραμμα «Πάπυροι τοῦ Τουρίνου» ἐπιγραφόμενον.